

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, hlásím, že nové číslo BZV je na světě. Porod byl velmi rychlý. Sedmatřicítka je pořádný cvalík, řekla bych. Čáry máry fuk, najednou se vyloupila a stojí tu před vámi v plné své kráse. Najdete v ní spoustu zajímavostí a zábavy, fotografií a kreseb, povídek a tak dále. Každý si opět přijde na to své...

Přinášíme vám zajímavé reportáže ze stužkovačích večírků, dne otevřených dveří a hlavně, vážení čtenáři, z Brna, kde v úterý 4. prosince probíhalo vyhlášení výsledků. Ptáte se jakých? Tram-tadadá, v celostátní soutěži středoškolských časopisů jsme obsadili 1. místo! Jsme nejlepším středoškolským časopisem roku 2012! Získali jsme absolutní vítězství! A tak je třeba všem, kteří se podílejí na vzniku Bezevseho, od srdce velmi poděkovat za čas, chuť a ochotu dělat něco navíc, za kvalitní práci, za obětavé vstávání na pondělní redakční rady, za obrázky a fotografie, za čas strávený nad články... Vám, milí čtenáři, děkuji za velkou podporu a gratulace na školním Facebooku. A tak jsme dostali k letošním Vánocům nádherný dárek! Děkujeme, Ježíšku!

Venku je skutečná zima, nachumelilo a teď mrzne. Zajímá mě, jestli tahle atmosféra vydrží. Zjišťuji, že cítím lehké mravenčení kolem žaludku, a uvědomuji si, že právě teď si to musím užít. Začít se sváteční atmosférou až na Štědrý den je pozdě. To by z toho člověk moc neměl. A tak po celý prosinec hrají u nás prim vánoční koledy. Mám krabici a v ní asi dvacet cédéček s koledami. Ty znějí po celý advent. Každý rok si dokoupím nějaké nové CD nebo mi je nadělí Ježíšek pod stromeček. Mám ráda klasiku, taková Česká mše vánoční od J. J. Ryby nebo A. Bocelli, to je něco. Samozřejmě nedám dopustit na české koledy. Mám je v mnoha verzích od nejrůznějších interpretů.

Miluji též irské vánoční písně, protože Irové mají v hudbě něco, co mě neskutečně přitahuje. A když přehrají všechny tyto, nastupuje americký vánoční gospel a swing a všechno ostatní světové. A tak válím rohlíčky za zpěvu Elly Fitzgerald nebo Celine Dion, až přijdou na řadu vánoční Boney M. A to je neskutečný nářez. Bez vánoční hudby si tenhle čas nedovedu představit. Pomáhá mi zpříjemnit úklid a pečení a chystání a vůbec všechno. A aby nám všem na polygrafce bylo hezky, doufám, že si letos pořádně zapějeme na chodbě. Zazpíváme o tom, že se narodil Spasitel a Vykupitel, že vyšla hvězda nad Betlémem a že naše teta pečce léta na Vánoce vánočku.

Za celou redakci vám všem přeji krásné svátky plné zaslouženého odpočinku, abyste nebyli sami, abyste Vánoce strávili s těmi, které milujete, aby vám Ježíšek nadělil, abyste byli v novém roce zdraví, šťastní, aby se vám ve všem dařilo a aby ten náš svět trval dál, protože stojí za to tady být a existovat. Radujme se a veselme se, Vánoce jsou tady všude kolem nás!

Iva Šabatová

*My tři králové jdeme k vám,
zdraví, štěstí vinšujem vám...*

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmcp.cz

BEZEVSEHO

Ze života intráckého

ŘÍJEN 2012

Říjen přinesl na DM dvě novinky – byla zakoupena nová lednička a také, na přání žáků, hra Scrabble.

Večery patřily nejrůznějším aktivitám:

- Psychohrátky a jiné hrátky
- Artevečer na téma „Já a můj strach“
- Relaxační kresba
- Etapová hra „Kufi“
- Večer her (Aktivity, Odhad osobnosti, Popletené příběhy)

Ve skupinách se paní vychovatelky věnovaly nejrůznějším tématům, jako například: stravovací návyky, doping, sebepoznání a vzájemné poznání se, prevence infekčních onemocnění, rizika alkoholu apod.

Blíží se začátek nového roku a tedy čas, kdy si lidé dávají nejrůznější předsevzetí.

Na naší škole je více než stovka kuřáků jak pouze příležitostných, tak i těch, kteří jsou již chyceni do pastičky závislosti.

Velká část z nich, zvláště těch závislých, by ráda přestala, ale zatím to nezvládli.

Přeji jim všem, aby dokázali v sobě nalézt sílu a konečně se jim to podařilo.

Existují desítky více či méně spolehlivých metod, ale všechny mají jedno společné: Aby byly účinné, musí kuřák chtít přestat kouřit – sám pro sebe a kvůli sobě.

LISTOPAD 2012

■ V listopadu proběhla už od jara plánovaná akce „Horké křeslo s panem učitelem Sýkrou“. Pan učitel si udělal čas a přišel za námi na domov mládeže. Zdejší studenti tak měli možnost poznat svého učitele z jiné stránky, než je ta školní, dozvědět se o jeho dětství, mládí, rodině, vztahu ke sportu, ke studiu apod.

■ K dalším listopadovým akcím patřila „Černá hodinka“ (vyprávění a příběhy okolo života a smrti v souvislosti se Svátkem zesnulých) a další pokračování etapové hry „Kufi“.

■ A jakým tématům se věnovaly paní vychovatelky ve svých skupinách?

- Rizika marihuany, Sport jako koníček, Klady a záporny Facebooku (paní vychovatelka Jana Machová)

- Jak kvalitně trávit volný čas, Četba a práce s knihou (paní vychovatelka Jana Trejtnarová)

- Šikana, domácí násilí a násilí na pracovišti (paní vychovatelka Lenka Obergruberová).

-lo-

ČERVENÁ STUŽKA

AIDS je nemoc, o které se v poslední době příliš nemluví, a veřejnost má pocit, že vlastně už není problémem.

Opak je pravdou. Od doby,

kdy se v České republice začalo na toto onemocnění testovat, bylo zjištěno nejvíce nových případů právě v tomto roce.

A stále je to nemoc nevyléčitelná a smrtelná! Proto se i naši studenti každoročně zapojují do sbírky „Červená stužka“. Letos se jim podařilo vybrat v Rumburku více jak 5 000 Kč.

Z těchto peněz se hradí:

- poradna a bezplatné anonymní testování na HIV infekci (Malého 3/282, 186 00 Praha 8, pondělí a středa)
- internetová poradna (www.aids-pomoc.cz)
- bezplatná telefonní nonstop linka AIDS pomoci (800 800 980)
- preventivní besedy ve školách (v naší škole proběhla v minulém školním roce)
- provoz Domu světla (azylové zařízení pro lidi, kteří AIDS onemocněli)

Do sbírky se 27. 11. 2012 z řad našich studentů zapojili:

1. B. Hovorková, M. Kestlerová (vybraly 1 916 Kč)
2. L. Žatečka, L. Gutová (vybrali 1 268 Kč)
3. E. Moravcová, N. Opltová (vybraly 1 152 Kč)
4. V. Velichová, T. Císařová (vybraly 460 Kč)
5. L. Loukota, M. Stoklásek (vybrali 303 Kč)

Všem dvojicím patří velké poděkování za účast ve sbírce, poděkování patří také vám všem, kdo jste na boj s tímto onemocněním přispěli.

-lo-

Dne 4. prosince 2012 jsme já, Petr Anděl a Samuel Suchý podstoupili velikou výpravu za dobrodružstvím do vzdálené země jménem Brno. Cíl naší cesty byla důležitá akce a to vyhlášení výsledků v soutěži školních časopisů pro rok 2012.

BEZEVŠEHO znovu nejlepším školním časopisem v ČR

Pět a půl hodiny zdlouhavé jízdy autem, kdy jsme ke všemu vstávali ve tři ráno, bylo velmi vyčerpávajících. Pan Focht v roli šoféra zvládl svůj úkol velmi dobře a v pohodičce nás dopravil na místo konání. Značně „přejeti“ jsme se šli rovnou seznámit s prostředím střední školy polytechnické, kde se vyhlášení odehrávalo. Poté se Sam s Peeterem rozdělili do připravených workshopů, přičemž já se musel jako zástupce redakce zúčastnit nudného diskusního kroužku, kde členové ostatních redakcí vykládali, proč je zrovna jejich časopis nejlepší. Tato hodinová přednáška nám všem měla dát inspiraci, jenže někteří to pobrali spíš tak, že svůj časopis vychloubali až do vesmíru, přičemž člověk se nedozvěděl nic poučného. Přitom výsledky už byly samozřejmě dávno napsány. Poté přišel příjemný oběd, který nasycil naše hladová těla. Dostali jsme velkou bagetu a malou láhev vody. A pak už bylo samotné vyhlášení. Celkem tam bylo něco kolem sedmi kategorií, přičemž ta hlavní přišla na řadu jako poslední. Už jsme skoro ani nedoufali v žádný úspěšný výsledek, když kolem nás si ostatní časopisy přebíraly jeden diplom za druhým. Ale pak přišlo to, co skoro nikdo nečekal. V hlavní kategorii o nejlepší školní časopis ČR roku 2012 jsme dostali první místo, tedy absolutní vítězství! Nedokážu přesně popsat ty našťavané obličejové zúčastněných, když jsme si přebírali diplom a šek na 1000 Kč. Měli jsme opravdu radost a náležitě jsme to dali znát. Když organizátor akce Petr Kantor vyhlásil jméno Bezevšeho, všichni tři jsme vyskočili z lavice, vítězně zařvali na celý sál: „JÓÓ,“ a hrdě si navzájem plácli. Bylo to skvělé. Po předání cen si nás ještě několikrát vyfotili a celé to natáčela Česká televize. Pak už nic nebránilo odjezdu, a tak jsme se téměř okamžitě odebrali k automobilu. Musím říct, že pan Focht nám po celou dobu dělal dobrou společnost. Byla s ním legrace a se vším nám pomáhal. Za Brnem jsme se ještě stavili v Mc Donaldu a pořádně se najedli. Byl to prostě výlet, jak má být. Domů jsme dorazili sice vyčerpání, ale v pořádku. Pan Focht musí být robot, neboť vydržel celý den v pohotovostním režimu a ještě zvládl dvě předlouhé cesty, za což také klobouk dolů.

Závěrem snad jen říct, že jsme si to fakt užili a jsme opravdu moc hrdí na náš skvělý časopis. Zvláště já jsem na nás pyšný, protože letos maturuju a v Brně jsem byl poprvé a také naposledy a hned jsme vyhráli první místo. Celé redakci přeji stejné úspěchy i v dalších letech a i v budoucnu si vždycky najdu čas si přečíst naše skvělé BEZEVŠEHO!

-Disco-

Kompletní výsledky soutěže najdete na 4. straně.

ANKETA

Padl na mě tentokrát vůbec poprvé úkol zhostit se ankety a tedy přijít do kontaktu s různými lidmi ze školy. Jsem povaha velmi stydlivá, ale nakonec jsem se do toho pustil s vervou a kvůli vám, milí čtenáři, jsem vypotil krev. Není to jen o tom přijít za nějakou osobou a zeptat se na celkem jednoduchou otázku. Nejprve ji musíte přemluvit, aby se s vámi vůbec vybavovala. Když se vám to podaří, položíte jí anketní otázku a dotyčná osoba už většinou svoji práci udělá a odpoví vám. V tuto chvíli však přichází druhý, pekelně těžký úkol, a sice donutit tázanou osobu, aby vám zapožovala před fotoaparát, abyste ji mohli vyfotit. Úkolu jsem se ale zhostil, myslím si, nadmíru dobře, ale zároveň musím pochválit i odpovídající kolegy, kteří mi to díky bohu

skoro vůbec nekomplikovali a ve všech směrech nakonec vyhověli. Proto všem zúčastněným děkuji za milé odpovědi a doufám, že příště se setkám se stejně vstřícným přístupem. (Vypytával jsem se hlavně studentů čtvrtých a třetích ročníků, kteří se už skoro můžou považovat za „pamětníky“ a tedy jejich názory budou nejvíce objektivní.)

Jak vnímáte změny a vylepšení v interiéru naší školy za uplynulá léta, co zde působíte?

Paní učitelka Alexandra Galbavá: Velmi pozitivně, ale neříkám, že by to tu nemohlo být ještě lepší – útulnější. Moc se mi líbí prostorné chodby bez zbytečných přístavek, nástěnky s vystavenými návrhy studentů, nástěnka našeho jedinečného a skvělého

časopisu „Bezevšeho“ s geniálními kresbami Ondry Dolejše a nadaného Oldy Dudka, které občas nějaký, promiňte mi „blbeček“, schválně propichuje špendlíky. Chybí mi květiny, ale spíš krátké záclonky, roletky nebo závěsy ve vysokých oknech a tichá hudba střídáná mluveným slovem linoucí se z rádia.

Tomáš Pšenička, 4.P:

Od mého prváku se zde prostředí změnilo k lepšímu o sto procent. Pamatuji si tmavé chodby zabarikádované dřevěnými vestavbami, které zužovaly a zatemňovaly prostor. S dnešní podobou se to nedá srovnávat. Přibýlo hodně nástěnek, kde jsou práce žáků a hlavně lavičky, které jsem velice ocenil.

Michal Kunte, 4.P:

Od mého příchodu na tuto školu se toho hodně změnilo. Od vymalování chodeb, až po položení nového lina na intru. Škole a intru to dalo hned jinou tvář, i když je tu ještě hromada věcí, co je třeba předělat a koupit. Co se mi však nejvíce nelíbí, je to, že jsou stěny na chodbách prázdné a bílé, sem tam nějaká nástěnka, když jsme grafická škola. Kdyby tady bylo například více maleb, jako je v jídelně, vypadalo by to mnohem lépe.

Jaroslav Hrabě, 4.P:

Změny moc nevnímám, z venku vypadá škola pořád stejně a jinak mi to je jedno.

Radek Šavr, 3.S:

Interiérové úpravy školy, převážně chodeb a schodišť se mi jeví jako potřebné. V prvním ročníku jsem na chodbách ještě za-

žil dřevěné kutlochy u stěn, které zcela degradovaly optický dojem prostoru. Po zbouření a po nové omítce se chodby nadechly světlem a budí prostorový a neutrální dojem. Podobných úprav by si zasloužila i fasáda školy a pomohla by výměna oken. Jenže znáte to, jsme státní škola a bohužel naším zřizovatelem je kraj, od kterého nemůžeme čekat téměř žádné dotace. Snad jen předražený vánoční stromeček za desetitisíce.

Petr Vondráček, 3.S:

Když jsem přišel do prváku na polygrafku, docela jsem se lekl. Škola nevypadala nic moc, ale po třech letech, co jsem tady, šla hodně nahoru, co se týče vybavení. Moc se mi tady v této době líbí. Ještě by to však chtělo opravit vnějšek, ale chápu, že nejsou peníze.

Anketu připravil: -Disco-

ŠKOLA 2012 – BURZA ŠKOL, na které polygrafka nesměla chybět

Seděli jsme na námi milované praxi u akvária a vesele jsme si dělali webovky. Když tu přišel pan ředitel, že potřebuje dvě pěkné dívky. Samozřejmě vybral mě a Ilču, protože v naší skupině jsou potom už jenom kluci (smích). A na co vlastně? Na burzu škol do Litoměřic (pro rozhodující se deváťáky, na jakou střední školu půjdou). Konala se 16. a 17. října 2012 v prostorách místního domu kultury. První den burzu navštívila spousta dětí. Chvillemi se člověk bál zvednout se od stolku, aby ho neunesl dav někam do dále. Moc zájemců však o naši školu nebylo, což se dalo pochopit. Přece jen Rumburk je pro žáky z Litoměřic a litoměřického okolí trochu z ruky. Nevěšme ale hlavu, pět lidí opravdový zájem mělo! A tak se na

ně budeme těšit pro příští školní rok. Teda já už vlastně ne. Tak budoucím chytačům prváků: lovu zdar!

Krejčovic

Poznámka redakce:

Děkujeme za reprezentaci na burze škol i za zprávičku do Bezevšeho. Nutno však podotknout, že to v uplynulém období nebyla jediná akce tohoto charakteru. Naši lovci (převážně pan ředitel a pan Malypetr) absolvovali podobná setkání ze žáky základních škol také v Mostě, Ústí nad Labem, Mladé Boleslavi, Novém Boru, České Lípě, Rumburku a Děčíně. Jak byli úspěšní, nám ukážou dny otevřených dveří, které organizujeme 6. prosince 2012 a 17. ledna 2013.

-iša-

VÝSLEDKOVÁ LISTINA celorepublikové soutěže Školní časopis a noviny roku 2012

Celkově se soutěže zúčastnilo 266 časopisů.
Vyhlášení proběhlo 3. a 4. prosince 2012 v Brně

v kategorii STŘEDNÍ ŠKOLA získává časopis:

Bezevšeho

1. Bezevšeho (Rumburk)

2. Naše škola (Telč)
3. Terminál (Praha)
4. Gym (Třeboň)
5. Komár (Havířov)
6. Párátko (Litovel)
7. Truňk (Uherské Hradiště)
8. Gymplós (Šlapanice)
9. Školní noviny (Tanvald)
10. Šejkr (Písek)
11. Yntrák (Varnsdorf)
12. Detašák (Praha)
13. OAOčko (Ostrava)
14. Gymplák (Ústí nad Orlicí)
15. Integráček (Cheb)
16. Exit (Bílovec)
17. Gilotina (Brno)
18. forYOU (České Budějovice)
19. Aleo (Praha)
20. Gyzna (Zábřeh na Moravě)
21. Gutenberg (Praha)
22. G-listy (Chomutov)
23. Buřinka (Rychnov nad Kněžnou)
24. Průmkařiny (Písek)
25. Oktavián (Ostrava)
26. Kompot (Praha)
27. Svodka (Karlovarský kraj)
28. Tempus studorium (Karlovarský kraj)
29. Report (Valašské Meziříčí)
30. Chemtex (Brno)
31. Heuréka (Nová Paka)
32. FRESH MILK (Kroměříž)
33. Napříč
34. Scribimus (Teplice)
35. Pod Lavicí (Praha)
36. COX (Šumperk)
37. Podlavičnick (České Budějovice)
38. TŘÍdní OKO (Trhové Sviny)

V pořadí nejsou uvedeni všichni finalisté, ale pouze ti, kteří získali minimálně 500 bodů z možných 800.

Na naší škole jsme zahájili projekt Jak se tvoří noviny. Žáci základních škol se seznamují s tvorbou novin a časopisů od práce redakční rady přes jednotlivé výrobní fáze až po jejich distribuci a internetovou podobu. To vše prostřednictvím prohlídek dílen odborného výcviku s vysvětlením významu oboru polygrafie, představením práce reprodukčního grafika, tiskaře a kniháře. V neposlední řadě seznámit žáky s moderní technologií zpracování tištěných médií má za úkol projekt:

Jak se tvoří noviny

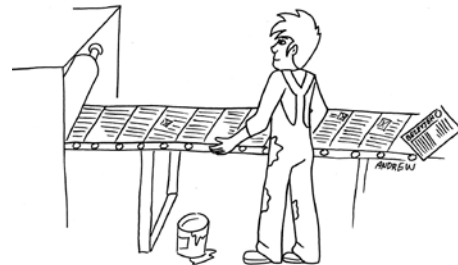
Jsem rád, že odezva na tuto akci byla z řad základních škol Šluknovského výběžku velmi pozitivní a k dnešnímu dni jsem měl možnost přivítat deset tříd. Další školy exkurzi k nám plánují.

Aby si na noviny mohl sáhnout pracovník tiskárny, ale hlavně čtenář, je nutné připravit jejich obsah, který zpracovává tým - redakční rada. Počet redaktorů není stanoven, ale doporučuji pečlivě hledat hlavního redaktora - šéfredaktora. Ten určuje směr novin a hlídá potřebné termíny. Nemusí to být nutně největší psavec, ale musí mít respekt a organizační schopnosti.

Ostatní redaktori by měli mít rozděleny kompetence ke zpracování sportu, kultury, anket, rozhovorů a neměli bychom zapomínat na zábavnou stránku novin. Důležitým aspektem časopisu je obrazová část, která stejně jako všechny články musí být autorská, ne kopírovaná. Tu tvoří ilustrátor a fotograf. Redakční rada by si měla hýčkat svého korektora, který vyhledává pravopisné a typografické chyby, protože na jeho práci závisí serióznost novin. Dalšími členy redakční rady jsou grafik a technický redaktor. Jejich práce je již úzce propojena s činností, kterou mohli žáci sledovat přímo na pracovištích reprodukčního grafika. Procházeli učebny, kde mohli vidět jak klasická PC, tak nejnovější MacIntoshe. Měli možnost se seznámit s profesionálními programy pro úpravu obrazu i sazbu a layout novinových víceloupečných stran. Elektronická archová montáž, kdy na tiskovém archu je umístěno více stran novin, byla poslední zastávkou na pracovištích reprodukčního grafika.

Následoval přesun k srdci každé tiskárny, k tiskovému stroji. Tady se, kromě představení stroje a jeho výkonu, měli žáci možnost přesvědčit pomocí lupy o samotném principu barevného ofsetového tisku. Na praktických ukázkách viděli barevný model CMYK založený na subtraktivním míchání čtyř základních barev

(azurové - Cyan, purpurové - Magenta, žluté - Yellow a černé - Key).

Další zastávkou bylo středisko dokončovacího zpracování. Tady se finalizují veškeré polygrafické výrobky. Práce kniháře vyžaduje pečlivost a soustředěnost, protože neodborným zásahem bychom mohli zhatit výsledek předchozích oddělení.

Kromě zpracování novin a časopisů jsme měli možnost si prohlédnout výstavku ručních knižních vazeb, paspart, kazet a krabiček, které vyrábějí kniháři na odborném výcviku. Jako bonus jsme mohli nahlédnout i do práce knihářů - restaurátorů při opravě knih.

V závěru exkurze jsme se vrátili k práci reprodukčních grafiků pro média, abychom mohli sledovat tvorbu novin pro web, neboť i to je jedna z variant šíření informací, kterou musí naši studenti v maturitním oboru zvládnout. Pomocí dataprojektoru mohli účastníci exkurze sledovat prezentaci fotografií, které s nimi byly po dobu prohlídky nafoceny, a zopakovat si tak jednotlivé prvky exkurze. Zbyl i prostor pro dotazy a rozdání pracovních listů a propagačních materiálů.

Děkuji všem školám, které nás navštívily, a věřím, že přednáška a především pak praktické ukázky byly pro žáky podnětné.

-iša-

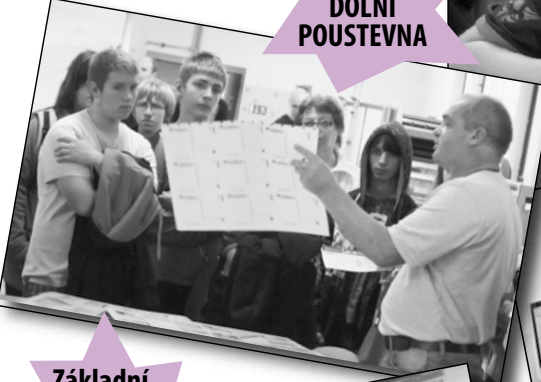

Základní škola U Nemocnice RUMBURK

Základní škola MIKULÁŠOVICE

Základní škola DOLNÍ POUSTEVNA

Základní škola VARNSDORF

Základní škola JIŘÍKOV

Nové tváře redakční rady se představují

Jmenuji se **MILUŠE PEKÁRKOVÁ**, je mi čerstvě šestnáct let a jsem z Velkého Šenova. Od letošního září chodím na polygrafku do třídy 1. S. Časopis Bezevšeho se mi moc líbil, už když jsem se tu byla podívat na dni otevřených dveří.

Nikdy by mě nenapadlo, že bych mohla být členkou redakce, a najednou jsem tu a chci se představit. Mám ráda hudbu, sport a motorky. Moje nejoblíbenější skupina jsou Kabáti, ale mám ráda i jiný styl hudby.

Ze sportu nejradši hraju florbal a basket.

Motoriky mám ráda už od dětství, protože už jako malou mě na nich vozili a mně se to líbilo. Bohužel, teď mám možnost je jen pozorovat nebo fotit, ale až si našetřím, určitě si nějakou koupím!

Doufám, že se vám moje články budou líbit.

-miluše-

Jmenuji se **NIKOLA OPLTOVÁ** a jsem moc ráda za to, že mohu trávit čas psaním pro časopis Bezevšeho. Už dříve jsem slyšela o tom, jak jsou to báječné noviny. Je pro mě čest se všemi spolupracovat.

A teď něco o sobě. Už od čtvrté třídy jsem chodila na aerobik. Je to suprový sport a moc jsem si ho oblíbila. Bohužel už na něj nechodím, jelikož nemám dostatek času. Nejraději mám českou hudbu, protože v každém textu pokaždé najdu alespoň kousek, který jsem také zažila a na vlastní kůži jsem to pocítila. Například Tomáš Klus je opravdu báječný zpěvák a mám ráda jeho texty. Nejoblíbenějším filmem je Twilight, ani jeden díl jsem nevynechala, všechny znám nazpaměť. Mám ještě spousty zálib, avšak tyhle jsou nejpodstatnější. Doufám, že se někomu z vás budou mé články líbit, že se někdo bude pokaždé těšit na další.

-Niki-

Jmenuji se **MARCELA KVÍZOVÁ**, brzy mi bude 16 let a bydlím ve Velkém Šenově. Od září chodím na polygrafku do třídy 1. S.

Do redakce BEZEVŠEHO jsem se dostala díky motivačnímu projevu paní učitelky Šabatové, zaujala mě a řekla jsem si, že to zkusím. Nejsem v redakci moc dlouho, ale zatím se mi práce redaktora líbí.

Co bych vám mohla říct o sobě? Určitě hrozně ráda fotím. Focení mě opravdu baví a do redakce jsem šla hlavně s úmyslem do našeho časopisu fotit! Také ráda poslouchám hudbu, hlavně punk, rock a někdy metal, ale poslechnu si i něco, jak se říká, z jiného soudku. Dá se říct vše, co mě zaujme.

Mezi mé další aktivity patří sport a kreslení. Ráda trávím čas s mými přáteli. Doufám, že budu pro časopis přínosem.

-maky-

POMOC, PAVOUK aneb jak jsme se začala bát pavouků

Bydlím na našem intru už čtyři roky a za celou tu dobu jsem zde potkala spoustu drobných osminohých mucholapek. Většina z nich jsou jen tečky nebo puntíky na dlouhých vlásčících nohách, a tak mi první tři

roky náhodná setkání v koutech místností či rozích chodeb nedělaly problém. Spíš jsem si jich vůbec nevšimla, ale to se změnilo jednoho zdánlivě klidného večera.

Ležela jsem na posteli, byla už tma a jediné, co osvětlovalo místnost, byl můj notebook (na kterém jsem samozřejmě dělala práci do školy.) No a jak tak z nudy projíždím Facebook, můj zrak náhle zpozoruje cosi hnědého nad mojí hlavou, ale nezaujatě se zase vrací zpátky na bílou obrazovku. Avšak jen do té chvíle, než se informace zpracuje v mozku a já se podívám zpět. Asi pět centimetrů od mé hlavy se nachází pavouk velký asi jako bonpara, ale co neměl do velikosti, to měl do masitosti. Měla jsme dvě možnosti. Za prvé: v klidu vstát, rozsvítit, dojít pro hrníček, chytil do něj pavouka a pak se ho šetrně zbavit (spláchnout do záchodu). Za druhé: začít panikařit, řvát, vylítnout z postele, panikařit, řvát, zjistit, že pa-

vouka jsem vyplašila, začít znovu panikařit kvůli tomu, že by mohl být někde na mě, a opět začít řvát. V okamžiku překvapení jsem se bez rozmyslu rozhodla pro druhou možnost. Na (ne)štěstí jsem byla v pokoji sama (a tak jsme nemohla své spolubydlící způsobit náhlý infarkt). A proto jsem po zjištění, že pavouk není na mě, ale zároveň ho nevidím ani na jeho původním stanovišti, rozběhla k pokoji mé nejbližší pomoci, a to mé spolubydlící Verči, pro ni našťáhlá nacházející se aktuálně na jiném pokoji. Ta pavouka našla zaběhlého v mé posteli, v klidu ho vzala do ruky a šetrně ho vypustila zpět do přírody (vyhodila ho z okna).

Od té doby vidím pavouky všude. Mojí základní zbraní je koště a na doporučení svého arachnofobického kamaráda používám na jejich mumifikaci lak na vlasy. Zrovna na začátku tohoto roku se v koupelně nad dveřmi jeden „dlouhonohák“ usadil. Strop

Jmenuji se **TOMÁŠ ALTMAN** a jsem z nedalekého Jiříkova. Noviny BEZEVŠEHO mě zaujaly už na dni otevřených dveří. Proto je pro mě čest být na tomto místě. Moje vášnivá záliba je fotbal, hraji ho od svých šesti let. Momentálně hraji první dorosteneckou ligu za FAŠV (Fotbalová akademie šluknovského výběžku) ve Varsdorfu, ale to necháme na příště. Dříve jsem chodil i na výtvarku, ale teď už na ni není čas, ten je jen na školu, fotbal a noviny. To je asi vše, co byste o mně měli vědět.

-Alty-

je vysoko a lakem bych tam nedosáhla, stejně tak koště skývalo možnost, že by mohl někam uniknout. A tak jsem celý měsíc opatrně vplouvala do koupelny tak, aby si náhodou jednoho dne neusmyslel spustit se mi na hlavu (i mně to zpětně připadá jako dosti šílené chování...). Jednoho dne pavouček udělal zásadní chybu, opustil koupelnu a rozhodl se prozkoumat chodbu. Tam jsem již čekala já a pěkně jsem mu to (tomu tvorečkovi, co má ze mě daleko větší strach, a kterého jsem dusila každý den horkou párou) vytmavila.

Stále mám strach, že se ten masitý pavouk jednou vrátí a znovu mě příšerně poleká. Zatím posílá své vojáky, aby mě děsili, dokud nepřijde čas odplaty. Ale já už se plně připravuji na chvíli, až ten den přijde. Snad už budu natolik připravená, abych v klidu vstala a chytila ho do hrníčku a poslala na okružní plavbu do Mandavy. -Pavliska-

Milí čtenáři, někteří měli tu možnost si všimnout, že 6. prosince 2012 proběhl na naší škole den otevřených dveří. Pamatujete si ještě na tento den? Skupinky byly provedeny po škole, pracovištích a vyslechly si i malou přednášku o školním časopise. Doufám, že se všem naše škola líbila a že v září přibude spousta grafických, tiskařských a knihařských mládat. Děkuji „mému“ teamu, který tvořili Disco, maky, miluš a Nikii, za pomoc, ochotu a psychickou podporu. Pro vás jsme některé návštěvníky nenásilně vyzpovídali.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ NA POLYGRAFCE

NIKOLA SKRČENÁ a RADKA BRNOVÁ

Odkud jste?

Obě jsme z České Kamenice.

Jak jste se dozvěděly o naší škole?

O škole nás informovali kamarádi.

Co se vám u nás líbí?

Nikola: Moc se mi líbí vybavení školy.

Radka: Líbí se mi tu ta rodinná atmosféra.

Jste rozhodnuty jít na naši školu?

Nikola: Mám v záloze i jiné školy, ale polygrafce dávám přednost.

Radka: Ráda bych na polygrafku nastoupila.

LUCIE NOVÁKOVÁ

Odkud jsi?

Jsem z Krásné Lípy.

Jak ses dozvěděla o naší škole?

Byli jsme se tu podívat na exkurzi se školou.

Co se ti tu u nás líbí?

Obor polygrafie a grafici, ano kluky tu máte pěkné (smích).

Jsi rozhodnutá jít na naši školu?

Ano, ráda bych sem nastoupila.

VENDULA KRÁLÍKOVÁ

Odkud jsi?

Jsem z Krásné Lípy.

Jak ses dozvěděla o naší škole?

Školu jsem si našla na internetu.

Co se ti tu u nás líbí?

Obor, který bych chtěla studovat, reprodukční grafik.

TOMÁŠ TESAŘ

Proč ses přijel podívat do naší školy?

Zajímá mě obor tiskař.

Co se ti v naší škole líbí?

Jídela a ty obory.

Zaujala tě naše škola a obory v ní?

Ano, škola mě zaujala, především obor tiskař.

Co říkáš na školní časopis?

Zdál se mi skvělý, jak jsem tak poslouchal.

TOMÁŠ BURDA

Proč ses přijel podívat do naší školy?

Protože mám zájem na ní studovat.

Co se ti v naší škole líbí?

Vypadá to, že jsou tu fajn lidi a celkově i celá škola.

Zaujala tě naše škola a obory v ní? Pokud ano, jaké?

Ano, čtyřletý obor tiskař.

Co říkáš na školní časopis?

Připadá mi hodně dobrý, určitě si ho přečtu.

ADRIANA ŘEHÁČKOVÁ

Proč ses přijela podívat do naší školy?

Zajímá mě grafika.

Co se ti v naší škole líbí?

Práce na počítačích, zařízení tříd.

Zaujala tě naše škola a obory v ní?

Škola mě zaujala, především obor reprodukční grafik

Co říkáš na školní časopis?

Školní časopis je pěkný, užitečný a zajímavý.

Děkujeme všem za milé odpovědi a doufám, že všechny potěší, až se najdou v našem školním časopise. Snad se s většinou setkáme v září. Jsme rádi, že se vám ve škole líbilo.

YumeOokami&team

**DUŠAN
ZÁPOTOCKÝ
NAKES**

**SKRYTÝ
TALENT**

Kdo Nakese zná, ten ví, jaké je to číslo. Víte i o jeho „skejtáckém“ talentu?

Nakesi, jak tě napadlo, že začneš jezdit na skejtu?

Ke skejtu jsem se dostal díky mému kamarádovi. Začalo mě to opravdu bavit a našel jsem si v tom zálibu, jsem úplný maniak! Je to jeden z nejtěžších sportů, ale je to dobrý adrenalin. Určitě bych to doporučil.

Věnuješ se dlouho tomuto sportu?

Věnuji se tomu krátce, ale dávám do toho všechno. POT a KREV!

Jak často a kde všude jezdíš?

Když je čas a dobré počasí, skoro pořád. Jezdím v Rumburku, bydlim kousek od skate parku. Teď už ale začínám vyhledávat lepší místa, s kámošem jezdíme do Žitavy, Liberce, Hrádku a kousek za hranice do „Sajfiku“ (Seifhennersdorf).

Baví mě to tak, že na skejtu jezdím i pro máslu.

Co budeš dělat, až napadne snít?

Jezdíme do zastřešených parků nebo chodím v Rumburku na zimní stadion.

Je tato záliba finančně náročná?

Asi tak jako každý koníček.

A co škola, letos maturuješ, bojíš se toho? A už víš, co bys chtěl dělat dál?

No, maturita se blíží a bojím se toho, ale to nějak musím dát. Chtěl bych na další školu, vzdělávat se, dokud můžu.

Přeju ti hodně štěstí k maturitě!

-maky-

O tom, co moc rádi slyšíme

Individuální praxe našich studentů na pracovištích mimo školu bývá umožněna na základě jejich žádosti a zájmu organizace, u níž tuto praxi konají. Jde o smluvní vztah, kde předpokladem jsou získané odborné znalosti po absolvování dvou ročníků v daném oboru. Sledujeme také potřebnou vybavenost a způsobilost organizace, v níž se má individuální praxe konat. Pravidelně při předávání smlouvy a poučení opakují: „Chovejte se a pracujte tak, abyste nedělali ostudu sobě ani našemu ústavu.“ Toto si pak příležitostně ověřuji. Čtvrtletní klasifikační porada a následně třídní schůzky byly tím správným momentem k dotazování.

Všechny telefonické hovory s majiteli tiskáren, reklamních agentur a studií měly podobný charakter. Chválíme vaše studenty za aktivní přístup, praktické dovednosti, ochotu získávat nové poznatky a v neposlední řadě pracovat bez ohledu na čas a odvádět kvalitní práci. Mohu říci, že se to poslouchá moc dobře a pocitově se dostávám do role rodiče, jehož dítě je chváleno všemi vyučujícími.

**tiskárna
václav křupka
mohelnice**

**mSTUDIO
MARKETING & REKLAMA**

A O KOHO SE JEDNALO:

Jan Grill (3.S) - pracuje v reklamní agentuře Kolman Teplice a hovořil jsem s vedoucím výroby panem Ladislavem Tichým.

Jan Fišer (3.S) - pracuje ve Webdesignu Děčín a hovořil jsem s majitelem firmy panem Petrem Hanušem.

Adéla Hošková (4.S) - pracuje až v tiskárně Mohelnice, jejímž majitelem je pan Václav Křupka.

Drahlava Pavlíková (4.S) - pracuje ve firmě Perfecta Print Mladá Boleslav, kdy jsem hovořil s jednatelem tiskárny panem Davidem Topinkou.

Ondřej Stach (3.S) - ten pracuje jen kousek od školy v M studiu Rumburk a hovořil jsem s panem Vlasákem.

Spokojenost rovněž projevily českolipské reklamní agentury Rea Design, kdy jsem hovořil s majitelkou paní Šárkou Motyčkovou o **Martině Barochové (3.S)**, **Markétě Čondlové (4.S)** a **Štěpánce Berkové (4.S)**. V agentuře REKLAMY, kde je majitelkou Eva Nacházelová, jsem hovořil o **Dominiku Hovorkovi (4.S)** a **Janu Bachroňovi (3.S)**.

Přejme si, aby takovéto hodnocení jmenovaným studentům vydrželo nejen po celou dobu individuální praxe, ale i při praktické maturitní zkoušce a v následném profesním životě.

-iša-

REKLAMy
Eva Nacházelová

webdesign7
design and coding

Sametová revoluce podruhé

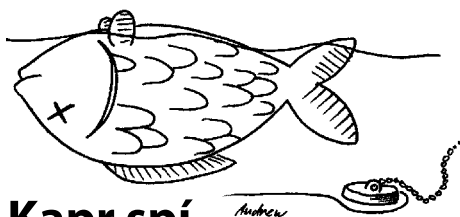
V Praze 17. 11. roku 1989 se vzbouřili studenti proti totalitní vládě Československé republiky. Proti nim nastoupily ozbrojené složky. I přes volání hesla: „Máme holé ruce.“, byli napadeni a pozatýkáni. Díky nim zde nastal převrat a skoro ze dne na den začala demokracie.

Po dvaceti třech letech se z dnešního státu však demokracie zcela vytratila. Politici rozkrádají stát, kde je to jen možné. Zvyšují daně a poplatky, snižují sociální dávky, je vysoká nezaměstnanost a ještě vyšší zadluženost státu. Proto se více rozevírají nůžky mezi bohatými a chudými občany. Lidé se tedy sešli k výročí sametové revoluce, aby vyjádřili nespokojenost a nesouhlas s dnešní vládou. I já jako nespokojený občan České republiky jsem se této demonstrace zúčastnil. V jednu hodinu jsem dorazil na Václavské náměstí a byl jsem mile překvapen, kolik lidí přišlo vyjádřit svou nespokojenost, odhadem kolem patnácti až dvaceti tisíc lidí. Václavským náměstím se ozývala z aparatury hesla: „Chceme fungující stát! Chceme vzdělanou a prosperující společnost! Chceme sociální jistoty!“ a podobně. Postupně se vystřídalo mnoho řečníků. Jejich projev byl odměňován pískotem a tleskáním ze strany posluchačů. Po závěrečném projevu volali lidé na adresu vlády: „Demisi, demisi!“ a došlo i na cinkání klíčů, jako v listopadu roku 1989.

Byl jsem pyšný na to, že lidé nebyli lhostejní k tomu, co se tu děje, a v hojném počtu vyrazili do ulic a to nejen v Praze, ale i jiných městech. Je potřeba, aby si vláda uvědomila, že si necháme vše líbit!

David Hlušička

Studenti vzpomínají na vánoční a silvestrovské příběhy

Kapr spí

Každé malé dítě má své vlastní vysněné Vánoce. U mě kapr zaspal svojí vlastní porážku. Ale vraťme se zpátky na začátek. Byl Štědrý den u nás jako i v ostatních domácnostech byly přípravy v plném proudu. Máma loupala uvařené brambory na salát a já s tátou zdobila stromček. Když přišel čas na přípravu kapra, o kterém jsme si mysleli, že bude plavat pořád dokola a největší problém bude ho chytit, plaval, ale ne dokola, nýbrž břichem vzhůru. Brečela jsem už od rána a pořád popotahovala, že nám stačí salát a klobásky. Samozřejmě jsem si ho pár dní předem pojmenovala a hrála si s ním každý den. Jmenoval se Pepa a já ho bránila od té doby, co jsme si ho přinesli domů. To, že plaval břichem nahoru, mi nedalo, myslela jsem si, jak tím rodiče přelstil. Takže když jsem ho uviděla, radostně jsem vykřikla: „Kapr, spí!“ Máma se mě nenápadně ptala: „Jakto, že spí?“ A já na ni, abychom ho nemohli snít. Vysvětlili mi, že kapr nespi, a já začala rvát znovu. Tomu se podle mě říká veselé Vánoce!

-Layly-

Tanga pro babičku

Minulé vánoční svátky s námi strávil přítel ségry Martin. Rodiče si ho moc oblíbili, a proto neměli nic proti tomu, aby u nás byl. Celé dny byly moc fajn a náramně jsme se všichni bavili. Den před Štědrým večerem jsme se ségrou šly balit dárky, které jsme nakoupily. Když jsme měly hotovo, bavily jsme se dál. Odpoledne měl odjet Martin domů, a tak mu ségra dala na cestu cukroví a k tomu dáreček. Všichni jsme se jako každý jiný těšili na zítřek. Den utekl celkem rychle, a tak jsme šli spát co nejdříve. Ráno jsme se probudili s tím dobrým pocitem, že jsou Vánoce. Celý den jsme se dívali na pohádky a přitom mlsali cukroví. Když se blížil večer, daly jsme se ségrou naše dárky pod stromeček. Ségra se mi svěčila, že z legrace koupila Martinovi pánská kožená tanga. Po večeri jsme šli ihned ke stromečku. Babička rozbalovala několik dárků a najednou měla v ruce poslední. „Proboha!“ vykřikla zděšeně. Ségře v tu ránu došlo, že omylem prohodila dárek pro Martina a babičku. Martin nakonec dostal krásnou sadu na pleť. A babička?

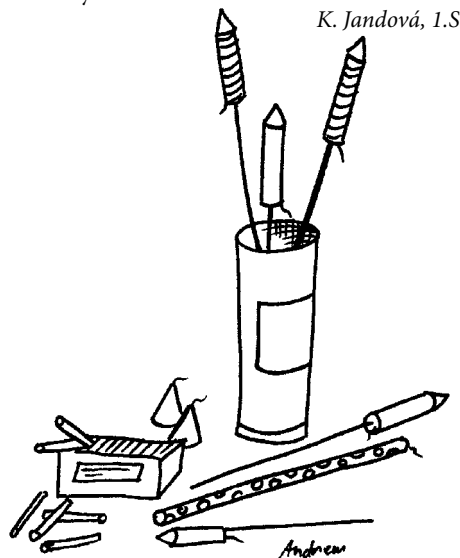
N. Opltová, 1. S

Ohňostroj

Jednou před Silvestrem jsme se s bráchou rozhodli udělat vlastní ohňostroj.

Vzali jsme všechny rachejtle, co jsme měli a šli na zahradu, aby o tom naši nevěděli. Brácha dostal takový nápad udělat z malých rachejtli jednu velkou. Rozebral je a všechny výbušný prach sesypal dohromady. Když bylo vše připraveno, zapálil to. Po krátké chvilce vznikla menší exploze. V tom brácha zakřičel: „Ježiš, Kláry, bouchlo mi to přímo do obličeje“. Když se otočil, uviděla jsem, jak má upálené řasy a kus ofny.

Vypadal směšně, ale naštěstí to nemělo horší následky.

K. Jandová, 1.S

Retardér versus rachejtle

Stalo se to asi před sedmi roky na Silvestra, když si mámin přítel koupil nové auto. Máma podotkla, že si mohou ozkoušet, jak jezdí, a tak se rozhodli, že se projedou po městě.

Ve večerních hodinách jeli po městě, pozorovali opilou mládež, jak venku postává a popíjí, házejí petardy a předčasně vypouštějí rachejtle.

V tom okamžiku, když se zrovna dívali na partu mladých lidí, vypouštějících rachejtle, se ozvala rána. Máma, její přítel a celé auto nadskočili. Máma zakřičela: „Jardo, zastav!“ Prudce zastavili s domněnkou, že je trefila nějaká zbloudilá rachejtle, když v tom uviděli za sebou retardér. Oba se začali smát, i když škoda na autě byla docela vysoká.

T. Rys, 1. S

Zpěvem proti spánku

Naše maminka má krásný hlas. Chodila i do pěveckého sboru, kde zpívala často sóla. Když byla moje sestra ještě malá, velice špatně usínala. Na Štědrý den se maminka posadila vedle její postele a začala jí tiše zpívat. Právě když začala tu Hajej, můj andílku . . . , zvedla se sestra na posteli a důrazně jí řekla: „Mami, prosím tě nech už toho zpívání, já kvůli tomu nemůžu spát!“

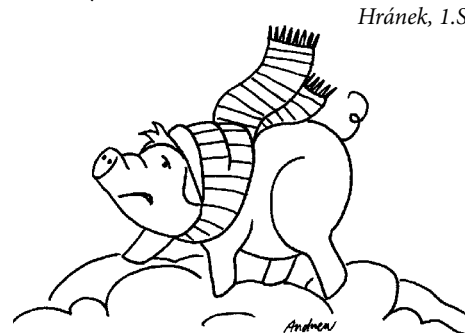
L. Dokoupil, 1.S

Vánoční nákup

Před Vánoci jsme šli s mamkou nakupovat dárky a mamka platila kreditní kartou. Při zadávání pinu však zjistila, že ho zapoměla. Když potřeťi zadala špatný pin, prodavačka se začala tvářit, jako by si říkala: „Co to je za cvoka?“ Když na mamku začali všichni nechápavě zírat, vytáhla mobil a zavolala tátovi. Ten jí se smíchem její pin prozradil. Když mamka zadala konečně správný pin a zaplatila, bylo vidět v očích lidí ve frontě, jak jsou nadšení z toho, že budou na Vánoce doma včas. Nakonec se celá červená všem omluvila a snažila se rychle z obchodu zmizet.

Hránek, 1.S

Jak prase chvíli vítězilo

Jednou v zimě, těsně před Vánocemi jsme chystali zabijačku. Navečer před tímto dnem všichni popíjeli a vtom maminka řekla: „Půjdeme se podívat na čuníka.“ A tak šli spolu s řezníkem do chlívku, prase to asi tušilo a mezi všemi, i když mělo téměř sto padesát kilogramů, se mu podařilo proklouznout. Povalil řezníka a vyběhl na zahradu. Byla zima a dost sněhu, takže to všem klouzalo. Když už ho strejda téměř měl, vysmeklo se mu a povánilo jeho i mamku, asi po půl hodině usilovného chytání se jim ho podařilo do smýčky chytit. Prase bylo čiperné, ale všichni ostatní byli úplně vyčerpaní a unavení. Nakonec když ho strejda uklidil řekl: „Půjde do jitrnic bez výčitek svědomí“.

L. Bureš, 1. S

... už je dávno za námi. Odehrál se 1. listopadu 2012 na Konírně za početné účasti jak žáků 4.S, tak učitelů z odborné i teoretické výuky. Příjemné prostředí a příjemní lidé navodili tu správnou atmosféru a všem se tam líbilo. Nebo ne? To jsem zjišťovala v anketě. Spolužákům jsem k tomu položila ještě další dvě bonusové otázky: Co nejvíc ti z toho večera utkvělo v hlavě? Jak se cítíš jako ostužkovaný maturant?

STUŽKOVACÍ VEČÍREK 4.S

DAN KOČÍ

☑ „Tak určitě“ se mi náš stužkovák líbil, protože byl náš a s lidmi, s kterými jsem chodil čtyři roky do stejné třídy. Byla to paráda a ještě bych to jednou zopakoval. Už se těším na náš maturiták a na po-maturitní večírek.

☑ Co mi tam tak utkvělo? To se dá říct velice těžko, protože, nebudeme si nic nalhávat, jsme trošku pili. Dá se říct, že mi utkvělo vše do té doby, dokdy si pamatují (smích).

☑ Tak a jsem ostužkovaný maturant. Cítím se stejně dobře jako předtím, ale líp mi bude, až budu ostužkovaný maturant s maturitou.

IVA BÁRTOVÁ

☑ Byl to krásný zážitek, na který budu vzpomínat celý život. Třída, učitelé, všichni byli skvělí. Všem bych chtěla poděkovat ještě jednou za neopakovatelný večer.

☑ Nejvíce asi stužkování, na které jsem se těšila celý večer. A dalších mnoho věcí, které zůstanou jen mezi třídou 4.S.

☑ Těžká otázka. Stejně jako v prváku, ve druháku a ve třetáku. Možná až na to, že jsme nejstarší ročník na škole. Bohužel mě mrzí, že vše se blíží pomalu a jistě ke konci. Byly to krásné čtyři roky.

HONZA PATERA

☑ Ano, líbil.

☑ Když se David začal točit na hlavě.

☑ Cítím se dobře.

DENISA HUNČOVSKÁ

☑ Stužkovák se mi líbil, a to moc. Upřímně mě vážně nenapadlo, že by se to mohlo až takhle povést, že se budeme společně tak parádně bavit. Kdyby to šlo, dělala bych stužkovací večírky každý měsíc.

☑ Z celého večera stále vidím své společensky unavené spolužáky(smích). Celá ta příjemná atmosféra mi prostě utkvěla v paměti, od začátku do konce.

☑ Upřímně se cítím den ode dne hůř a hůř. Vždyť jsou za chvíli Vánoce, ples a potom naše dlouho očekávaná maturita. Jako "třetánda" jsem byla určitě spokojenější a klidnější (smích)!

KUBA ŠTULER

☑ Moc. Bylo to ULTRAMEGASUPERHUS-TODÉMONSKYKRUTOPŘÍSNÝ!

☑ „Ivanko, ještě nikam nechod!“

☑ Cítím se asi stejně jako v předešlých třech letech.

KATKA ZACHOVÁ

☑ Moc, byla tam super atmosféra.

☑ Hra jedna, dva, bum.

☑ Pořád stejně.

DUŠAN ZÁPOTOCKÝ

☑ „Absolutně libovej“ zážitek. Poznali jsme učitele a mistry z jiného úhlu pohledu.

☑ Dobrá nálada a plno zážitků, ale nejvíce asi paření s panem mistrem Malcem.

☑ Úplně stejně (smích).

MARKÉTA ČONDLOVÁ

☑ Myslím, že na tuhle otázku neexistuje záporná odpověď. Byl to jeden z našich velkých dnů a každý si to maximálně užil a já jsem nebyla výjimkou. Takže jestli líbil? Ano, ano, ano.

☑ Určitě to není jen jeden okamžik a je těžké z toho celého dne něco konkrétního vybrat. Od samotného stužkování, přes učení pití B52

poloviny učitelského sboru (smích), po těžký odchod z Konírny. Prostě vše.

☑ Nemohu říct, že cítím nějakou změnu. Ani bych neřekla, že tenhle rok je můj poslední. Vždyť když se podívám na své mladší spolužáky, vypadají víc na maturanty než někteří z nás.

ŠTĚPÁNKA BERKOVÁ

☑ Dle mého názoru byl stužkovák fenomenální a neopakovatelný. Ani se moc věci nerozbito a myslím, že jsme si všichni užívali naplno.

☑ Když si vzpomenu na onen večer, vybaví se mi jako první pan mistr Malec, který s námi tančil. Tím nás příjemně překvapil. Bylo vidět, že se mu s námi líbilo (smích).

☑ Popravdě se cítím pořád stejně (smích). Jen si začínám pomalu uvědomovat, že maturita se blíží rychlostí blesku.

LUKÁŠ TOUŠEK

☑ Stužkovák se mi líbil. Myslím si, že všechno dopadlo, jak nejlépe mohlo, a naše třída se nemá za co stydět.

☑ No nejspíš to bude moment, kdy mi pan Ma-

cek říká: „Hele, hoří ti košile,“ a taky Filipova show.

☑ Pouze známka toho, že už se blíží maturitní zkouška, ale nijak zvláštní pocit nemám.

STANDA HORVÁTH

☑ Ano, líbil se mi. Bylo zajímavé být se spolužáky a učiteli jinde, než ve školních lavicích. Poznate tak učitele i z druhé stránky, kdy nestojí před tabulí, ale baví se s námi.

☑ Nejvíc mi utkvěla v hlavě nejspíš pohodová atmosféra.

☑ Na večírku jsem se cítil dobře, ale stužkování mi připomnělo, že nám klepe maturita na dveře a je na čase připravovat se.

MARKÉTA KOLAŘÍKOVÁ

☑ Jasně, že líbil. Poznala jsem spolužáky i z jiného prostředí než ze školy, což mi připadalo jako hodně přínosné. Škoda, že jsem ne-

mohla zůstat déle a že nejsem tolik společenský typ. Možná bych si to s nimi užila ještě víc, být trochu opilejší (smích). Snad někdy přiště (smích).

☑ Nejvíc mi utkvělo v hlavě...no, to se sem vlastně nehodí (smích). Ale jiné věci, třeba záchvaty smíchu se Standou, trapas při stužkování, kdy jsem byla vyvolaná, ale místo mě nastoupil Tomáš Rysner, společný přípitek, při kterém jste se museli obezřetně proplétat mezi ostatními, a hlavně si pamatuji vtipně opilé a zábran zbavené spolužáky. Pardon, jestli se někoho dotknu, prostě mi to chvílemi přišlo vtipné. Alkohol s lidmi dělá podivné věci.

☑ Necítím se ani líp, ani hůř. Více než ostužkování mi maturitu připomnělo nedávné vyplňování přihlášek k jejímu složení. Trochu mě to znervóznilo.

ADÉLA HOŠKOVÁ

☑ Líbil, byla to skvělá akce, kdy se učitelé a mistři změnili jako mávnutím proutku na obyčejné smrtelníky, a nelíbil, protože stužkováč bývá jakousi předzvěstí maturity a celkové konce střední školy.

☑ V ten den se odehrálo několik nezapomenutelných a nekonečně vtipných okamžiků, o nichž se sem bohužel nehodí psát.

☑ Tak nějak bezmocně.

DAVID VÁCLAVEK

☑ Musím říct, že byl velice zdařilý. Nejvíce se mi líbilo ostužkování a to, jak jsme se všichni kluci (naštěstí) domluvili a klekli před paní učitelku.

☑ Určitě dva nejmenovaní spolužáci, kteří to pak pěkně "rozjeli". Pár sklenic se sice rozbil, ale myslím si, že to každopádně stálo za to.

☑ Upřímně nijak zvláštně a už vůbec ne jako maturant. Přišlo mi to jako večírek se třídou a učiteli, kteří se chtěli jen pobavit. Škoda jen, že učitelé nemohli zůstat déle.

KUBA VÁCLAVEK

☑ Rozhodně! A není nic, co bych na tom změnil. Jsem si jist, že si to každý užil naplno a jen tak na to nezapomene.

☑ Naše třída. Máme super kolektiv a také

učitelský sbor. Škoda jen, že učitelé nezůstali déle.

☑ Nijak zvláštně. Až na to, že mám stužku.

KAMIL DUŠEK

☑ Jednoduše - byl to nářez!

☑ „Válec na válec!“ (smích)

☑ Pořád stejně, ale maturita je už za dveřmi.

DRAHOSLAVA PAVLÍKOVÁ

☑ Rozhodně si myslím, že vždy může být všechno horší, takže náš stužkový večírek se vydařil, jak nejlépe mohl.

☑ Že nějak záhadně zmizely chlebičky (smích). Všeobecná nálada a veselí, ale hlavně „High way to hell“!

☑ Pořád stejně. Myslím si, že se budu cítit jinak až jako (ne)úspěšný maturant.

ILČA ŠINKOROVÁ

☑ Byl super! Zjistila jsem, že jsme velice dobrý kolektiv.

☑ Jediné, co si pamatuji, je stužkováání (smích).

☑ Nezaznamenala jsem sebemenší rozdíl.

DAVID

STUDECKÝ

☑ Ano, líbil, stužkovárky by mohly být častěji.

☑ Celková atmosféra, skvělá zábava a společensky unavená Ilonka.

☑ Jako neostužkováný.

DAVID

HLUŠIČKA

☑ Atmosféra, nálada i ostatní potřebné věci ke správnému večírku se zdařily na sto procent.

☑ Nemám určitou vzpomínku. Vše bylo skvělé.

☑ Úplně normálně. Nic z mých priorit se nemění.

DOMINIK KNAP

☑ Jo, bylo to fajn. Jen mi je trošku líto, že nemohl dorazit pan ředitel a pár učitelů nemohlo pít, ale jinak jsem si stužkovák moc užil.

☑ „ESKO ESKO ESKO ESKO!“ a když se David Hlušička točil na hlavě.

☑ Přijdu si stejně, jako když jsem žádnou stužku neměl.

Všem děkuji za velmi krásné odpovědi.

Vánoce se blíží kvapem a o maturitách ani nemluvě. Proto nám všichni držte palce, ať se na ně dobře připravíme. A my si je vlastně taky budeme držet navzájem (smích).

-Krejčovic-

Výukový cíl - jak správně uchopit B52

Učitelé se účastnili jak společenských her ...

... tak společenských tanců

Stužkovací večirek 4. P

Ahoj, ahoj, milí čtenáři! Dne 7. listopadu 2012 měla nejvýznamnější třída naší školy, 4.P, stužkovací večírek v Rumburku na Konírně. Byla to akce, jak se patří a každý nakonec odešel po svých. Všichni jsme se na to již předem těšili a myslím, že nikdo nebyl vyloženě zklamán, protože o zábavu bylo dobře postaráno. Přišlo mnoho vyučujících, hlavně ze školy. Z praxe bohužel/bohudík dorazili vlastně jen pan Šabata (jistojistě, vždyť jsme třída jeho ženy a on by pak doma dostal řádku), Max Payne v podání pana Brunnera a samozřejmě pan ředitel, který nás přirozeně pasoval na maturanty. A nenechala nás ve štýchu ani paní vychovatelka Trejtnarová. Ze školy pak přišli lidé v klasickém složení pan Svoboda (náhodou prvotřídně převlečen za panáčka na semaforu, nebo co to vlastně bylo), který nám bohudík daroval reflexní ves-

tu, která nám pomohla domů, pan Uher – skoro šéf celého ústavu, který rozhodně celou akci velmi obohatil svým skvělým humorem, pan Meissner – guru polygrafie, který byl také bezvadný, paní Galbavá, s kterou jsem si bohužel nestihl zatancovat, ač mi to bylo slíbeno,

slečna Bílková, se kterou si to teprve slíbím, paní Limberská, která také nezkaží žádnou randu a samozřejmě naše milovaná, nejmilovanější paní třídní učitelka Iva Šabatová. Celý večer se nesl v bezvadném, poklidném stylu. Zábava byla kvalitní a my slyšeli po většinou samou chválu. Hráli jsme velmi vtipnou hru s cedulkami na čele a také proběhl obří turnaj

ve fotbálku, který nakonec stejně neměl vítěze. Hrála se také bezvadná muzika, protože jsem ji měl na starost. Večer plynul svým tempem a samotné stužkování bylo skoro jako šerpo-

vání na maturitním plese. Brali jsme samozřejmě velký ohled na potřeby našich hostů, a tak se vždy všechny pamlsky pravidelně doplňovaly, kouřit se chodilo ven po celou dobu našeho pobytu a dokonce se nám podařilo nic nerozbit. Paní majitelka prý byla s naším chováním velmi spokojená. Čas ubíhal jako voda a kolem půl dvanácté odešli poslední páni

a paní učitelé. Náš večírek samozřejmě pokračoval dál. Tancovalo se, klábosilo a zpívalo. Probralo se hodně témat a ústy proplulo mnoho pití, až se nakonec celý večer pěkně uzavřel

zavřením Konírny. Ve dvě ráno se tedy poslední z nás přeživších loudali temným a nebezpečným nočním Rumburkem domů. Ráno rozhodně nebylo lehké, ale všichni jsme to zvládli a přišli. Ještě že nás vyučuje parta tak skvělých lidí, kteří dokázali z našich tváří vyčíst přetrvávající společenskou unavenost a nechtěli po nás o hodinách téměř nic. To bylo velmi lidské a laskavé. Na závěr bychom chtěli jako třída velmi poděkovat všem zúčastněným, ale i nezúčastněným, kteří prostě z nějakého důvodu přijít nemohli a na maturitním plese nám to určitě vynahradí. Bylo to vážně hrozně fajn. Všichni byli naprosto skvělí a my si toho

náležitě vážíme. A jestli mě něco na celé té věci mrzí? Ano, že to nebylo delší! Hrozně rychle to uteklo. Stejně jako celé čtyři roky na naší domácí škole. A také, že jsme nesestríhali nějaké skvělé video s pěkným vzkazem pro 4. S, jako to udělali oni. Nás něco podobného ani nenapadlo a za to se jim jménem naší třídy omlouvám. No jo, jsme to ale hulváti! (oni vědí, pozn. red.). Mějte se hezky, drazí čtenáři. Zdar a sílu, holoto!

-Disco-

Vánoce ve světě exotiky s Klárou, Markem a Ěmekem

Vždycky, když jsem četl cestovatelské knížky ještě jako malý kluk, netrpělivě jsem čekal, jak bude cestovatel prožívat citlivé období Vánoc, kdy je daleko od domova. Možná v těch krajinách ani o Vánocích nic nevědí a třeba tam ani není sníh, natož vánoční stromek. A navíc je daleko od svých nejbližších... V té době mě nenapadlo, že tohle nakonec zažiju na vlastní kůži, dokonce třikrát a ještě pořád daleko od domova...

Cestovali jsme s Klárou (a Ěmekem) tři roky. Po Tichomoří a Asii. Zažili jsme třikrát Vánoce v úplně odlišných krajinách a podmínkách, než jsme zvyklí, a navíc se všechny tyhle Vánoce od sebe dost lišily. První proběhly na pláži, omývané Tichým oceánem na březích Nového Zélandu. Druhé nedaleko čoudící sopky na ostrově Jáva v Indonésii. A ty třetí? V malém tichomořském státě Vanuatu, přímo v jeho hlavním městě Port Vila, v malém guest housu, ke štědrovečerní večeři jsme tenkrát měli kokosy a mango...

NOVÝ ZÉLAND 2007

Jsmo už víc jak měsíc zaměstnaní v kempu přímo u pláže. Počasí je tu obráceně. Ano, je sice prosinec, ale tady je vedro! Léto je v plném proudu a jsou hlavní letní prázdniny. Tomu odpovídá vytiženost kempu, praská ve švech. My pracujeme už od šesti od rána. Zato ale dřív končíme, a tak můžeme na pláž, do moře a vyhlížet delfíny. Už tu máme plno známých, a tak je vždycky s kým prohodit pár slov. Při koupání v moři nám ani nepřijde, že za pár dní mají být Vánoce. Proběhla tu jakási besídka pro celý tým zaměstnanců. Nebylo to špatné, ale na náš vkus to bylo nějak rychle ukončené a všichni si šli po svém. My bydlíme v karavanu. Přemýšlíme, jak letos budeme slavít Vánoce a padá na nás zvláštní nálada. Jsme poprvé v tento čas tak daleko od domova a od našich nejbližších. Hezky uklidíme a přemýšlíme, co si z místních zdrojů připravíme dobrého na sváteční večeři. Seženeme dobré víno, čerstvou mořskou rybu máme domluvenou se sousedem rybářem a bramborový salát umí Klára výborný. Udělá ho víc, ať si můžou ochutnat i naši spolupracovníci.

Tady se slaví Vánoce 25. 12., a protože je teplo, všichni se sejdou na zahradě nebo někde venku. Na grilu (klasický táborák tu skoro neznají) si opečou nějakou dobrotu, u toho popijejí pivo a víno. Je veselo. My neodmítáme nabídku naší spolupracovnice a kamarádky Jill k návštěvě jejich štědrovečerní párty. Máme letos Vánoce dvakrát. Ty naše jsou 24. 12., kdy si v karavanu dáme skromnou večeři a myslíme na domov. Ale aspoň jsme na to dva! U vás doma v ČR ještě všichni spí. Je tu posun třináct hodin. No

a ty druhé jsou 25. 12. Hned voláme domů, kde je zrovna prostřená večeře. Máme štěstí, moje sestra Bára s manželem Rostou (Součkovi) jsou taky zrovna na drátě. Oni volají z Laosu. Jsou taky na cestách. Mají trochu jiný čas. Volají na pevnou linku a my na mobil, a tak se celá rodina na chvíli propojí, i když jsme daleko od sebe. Z hlasu rodičů je slyšet velká radost...
Na Zélandu, když se děti ráno 25. 12. probudí, mají už od Santy v punčoše dárky (tady Ježíška neznají, ale za námi přišel). Děti se radují a rádi celý den s novými dárky. Ale těch plastových obalů, co musíme druhý den uklízet, ...neuvěřitelně!! Párty u našich přátel nám umožní velmi zajímavý náhled do jejich oslav. Bydlí v jakési upravené stodole, kde je spousta prostoru na tanec a podobné vylomeniny. Hodně se jí, pije a tančí. Je veselo! Večeře je výborná. Úplně jiná, než si dáváme my. Jí se většinou krutí nebo krocaní maso, brambory a hodně zeleniny. Pak taky speciální vánoční zákusek. Tím ale všechny tradice končí. Ani vlastně pořádne nevědí, proč se Vánoce slaví. Prostě svátek na konci roku, kdy se můžou sejít s přáteli a rodinou a odpočinout si.

INDONÉSIE 2008

Probudí nás mešita, svolává muslimy k modlitbě. Nejsme na to zatím zvyklí, a tak se nejprve trochu lekne, ale pak se uklidníme. Je ještě tma. Znovu usínáme s myšlenkou, že vlastně dnes je Štědrý den. Jsme na západě ostrova Bali. Čeká nás dnes přesun trajektem na ostrov Jáva. Na Vánoce jsme se na moři ještě neplavili. Dvouhodinovou plavbu zvládneme dobře. Cestu nám jen ztrpčuje zakouřená podpalubí. Muži Indonésané hodně kouří! A kouřit se může úplně všude!! V přístavním městečku v bance proměňujeme cestovatelské šeky a vyhledáme nádraží. Vlákem se pak přesouváme několik hodin do města Probolinggo, které je na mapě jen jako malá tečka. V průvodci je o něm jen krátká zmínka. Je vedro a vlhko. Ani nám nepřijde, že jsou Vánoce. Tady v muslimském světě o tom mnoho nevědí a slaví je jen křesťanské menšiny a těch v téhle zemi s největším počtem muslimů na světě opravdu moc není. V narvaném vlaku s otevřenými okny to příjemně luftuje. Co chvíli nám někdo nabízí něco k jídlu a nejrůznější druhy ovoce a zeleniny. Také to občas příšerně zapáchá, ale nevíme, co to je. Malebné vesničky se zemědělci pracujícími na rýžových polích se míhají kolem našich oken a my vše pozorujeme. Myslíme na naše blízké. Vždyť jsou Vánoce a my už jsme druhý rok na cestách. Druhé Vánoce mimo domov! Je nám trochu smutno, ale bereme to jako výzvu. Rádi bychom se jeden k druhému přitulili a prožívali to tak blíž pospolu. Ale nemůžeme, jsme v jiné kultuře a tady se to nesluší. Je třeba respektovat jejich pravidla. Navíc v tomhle vlaku jsme jediní cizinci, a tak je na nás zaostřeno.

Pohybujeme se v úrovni rovníku, a tak slunce vychází a zapadá kolem šesté. Začíná se už stmívat. My máme pořádný hlad a stále tam ještě nejsme. Proto si dáme něco od jednoho z mnoha prodejců korzujících neúnavně vlakem a pořvávajících různé nabídky. Ten má očividně radost, že jsme si jako cizinci vybrali zrovna jeho. Už umíme něco indonésky, a tak smlouváme o cenu, a pak už si rozbalíme banánový list, ve kterém je jídlo. Kousek kuřecího masa a různé druhy uvařených banánů a brambor – to je vlastně naše štědrovečerní jídlo. Ještě asi hodinu vlakem. Přitochi se k nám muslimský mladík s čapkou na hlavě a s velkým úsměvem se nás ptá na Vánoce. Umí dobře anglicky. Ví, že se u nás dnes slaví a překvapí nás svojí informovaností. Jako každý mladík zná také jména našich fotbalistů a dokonce kluby, za které hraje. Nejvíce v kurzu jsou Nedvěd, Čech, Poborský, Baroš, Rosický... Septa, jak se nám mladík představil, se nabízí, že nám pomůže najít ubytování. Říká, že jsme pro něj jako bratři a že muslimové mají nezištně pomáhat komukoliv. Z nádraží do centra je to kus a s ním nemusíme čelit nabídkám rikšáků na svezení. Stejně nevíme, kam bychom chtěli jet. Asi bychom hledali někde u nádraží, nebýt Septy. Aha, ta tečka na mapě je milionové město! Chceme něco trochu čistého, nemáme příliš velké nároky, ale když jsou dnes Vánoce, tak bychom si rádi odpočinuli. Třeba bez štenic a krys. V jednom hotelu to vypadá pěkně, ale je dražší. Hledáme dál. Všude je plno a pak najdeme hodně levný. Už jsme unavení, a tak to bereme. Lou-

číme se s naším průvodcem Septou a rozhlížíme se po našem novém obydlí. Po bližším prozkoumání jsme trochu na vážkách. V koupelně je plno švábů, mžurká tam jen slabá žárovka, ale i tak vidíme, jak jsou velcí!! Postel je malá a dost proležená. Ale hlavně to snad stoleté propocené a promaštěné prostěradlo je nic moc... Nezametenou podlahu neřešíme. Okno to nemá, je to trochu kobka. Cena je sice asi jen asi 60 Kč pro oba, ale při smutném a zároveň zoufalém pohledu Kláry pochopím... Pán na recepci se ani neví, když mu říkám, že „manželka“ není spokojená (kdybychom se neprohlašovali za manžele, v muslimském světě nedostaneme společný pokoj). Přitakává, že si to myslel, a vrací nám peníze. Tmou klopytáme po chodnících, co jsou samá díra k tomu prvnímu, dražšímu hotelu. Stojí asi 120 korun, ale že jsou Vánoce, dopřejeme si pěkný, čistý pokojík i se snídaní. Říkáte, vždyť to není drahé... V Indonésii je hodně levno, ale máme před sebou ještě dlouhé měsíce cestování, a tak je lepší mít stále kontrolu nad rozpočtem a ušetřit, když to jde.

Vyrazím do ulic sehnat ještě něco k snědku, a tak si pochutnáme na výborném sladkém černém čaji, co voní po vanilce, a na sladkých mangách. Unaveni usínáme. Ráno si vzpomenu, že jsem včera našel na ulici simku, a tak ji zkusíme rozchodit v našem mobilu. Překvapivě se načte, a tak to využijeme a voláme domů, kde právě začíná Štědrý večer. Zrovna chvíli před námi volali Součkovi (Bára s Rostou) z Indie. Tak jsme zase nejen myšlenkami při sobě. Nevíme, komu simka patřila, ale snad jsme někoho nezruinovali... Ještě voláme pár kamarádům a Vánoce jsou letos za námi! Znovu je to velmi zvláštní pocit, být tak daleko od domova, v ten čas, kdy se rodiny napopak snaží být pospolu. Pokud chcete cestovat na delší dobu a daleko, tak to k tomu holt patří a ty pocity jsou nepopsatelné. My máme alespoň čas na to, zamyslet se nad smyslem Vánoc, a tady, kde se neslaví, nebýt vystaveni někdy až agresivním a velmi často laciným reklamám.

VANUATU 2011

Tentokrát máme Vánoce na několik etap. Ráno 24. 12. se probouzím pod sopčící sopkou na ostrově Tanna. Klára je na hlavním ostrově Efate v hlavním městě Port Vila. Neměli jsme dost peněz na to, abychom sem letěli oba. Měli jsme peníze jen na trajekt. Ten byl už bohužel vyprodáný. Za ty peníze mohl letět jen jeden z nás. Tak jsme to vzdali. Byl jsem zklamán, chtěl jsem vidět na vlastní oči nejpřístupnější sopku na světě, ale co se dá dělat. Klára to vytyčila a navrhla, že ať letím alespoň já, když jsem se tak těšil. Že je to jako dárek k Vánocům... Poprvé jsme se na naší cestě rozdělili. S jedním mobilem je to trochu těžké, a tak jsme o sobě čtyři dny nic nevěděli! Stejně tam, co jsem byl já, nebyl signál...

Čeká mě přesun z vesničky pod sopkou na malé letiště, odkud mám odpoledne letět do hlavního města. Zítra nás pak čeká let na Nový Zéland. Večer se domlouvám s majitelem, že mě ráno přijde říct, v kolik se pojedou. Probudí mě ještě za šera jeho bouchání na dveře mojí chatrčky, že prý auto už je tady, a tak rychle, rychle... Moc věcí nemám, jsme tu na lehkou, a tak za pět minut už sedím v teréňáku a frčím přes kopce na druhou stranu ostrova. V noci trochu sprchlo a to znamená potenciální nebezpečí, že cesty budou moc rozbahněné. V prvním kopci máme co dělat, ale dáme to. Z cesty sem vím, že ty hlavní kopce teprve přijdou. Nejsou tu asfaltky, jen hliněné cesty v kombinaci s kameny. Přemítám v hlavě, jak budu řešit případnou situaci, že se odsud nedostanu. Jak to asi zařídit, aby nám nepropadla letenka na Zéland, kde máme hned navazující vnitrostátní let na Jižní ostrov. Jak to vůbec dám vědět Kláře, aby to mohla nějak řešit, když nemám mobil. Když tu ani není signál. Mám vůbec číslo na hostel, ve kterém bydlí? Spousta otázek. Pak si uvědomím, že dnes jsou Vánoce, a tak si říkám, nějak to dopadne, snad dobře. V mém uvažování mě vyruší, jak s autem lítáme po cestě

jsme právě kvůli silnému větru zůstali trčet dlouho na letišti, hned sonduji možnosti. Ano, můžu letět hned. Alespoň překvapím Kláru, která mě čeká až na večer. Let je klidný a krátký. Z letiště jedu rovnou do centra. Na ostrově se s pomocí jsem ušetřil pár vatů (název místní měny), tak sháním malý dárek pro Kláru. Přála si hřebínek z kokosu, ale neměli jsme na něj peníze. Ulice jsou přeplněné, všechny zaplavila vánoční horečka. Pobíhá tu i Santa Klaus. Musím se smát, je to totiž černoch. Na Vanuatu jsou křesťani, a tak Vánoce slaví. Ale stejně jako na Novém Zélandu až 25. 12. A okopírovali od nich a Australanů vše, co s Vánocemi souvisí. Takže vidím v ulicích plno laciného čínského zboží a hlavně hodně dárků...

Chci překvapit Kláru, ta ale nikde! Nečeká, že bych přijel dřív, a tak je asi ve městě. Za pár minut je tu, byla na trhu a nemohla se davy ani procpat. Máme obrovskou radost, že jsme zase spolu! I když to byly jen čtyři dny, tak přeci jenom. Připravujeme vánoční jídlo z místních zdrojů. Manga, papaja, marakuja, čerstvé buráky, rýže a kokos. Ten nemůže chybět. Ještě seženu vanuatské pivo a vše je hotovo. Máme Vánoce trochu jinak.

Ráno musíme na letiště. Loučíme se s paní Dolores, naší domácí, která se o nás starala. Kolem krku dostaneme od pracovníků letiště barevný květinový náhrdelník a už jsme v letadle. Když se blížíme k Zélandu, letušky cosi organizují, několik cestujících se dere dopředu. Společně pak pro všechny zazpívají několik koled do mikrofonků, které jinak používají jen pro pokyny. Je to milé a my si znovu uvědomíme, že jsou Vánoce. Po přistání dostaneme do pasu víza. Vnitrostátní let proběhne dobře. Je večer a tak, jak je naším zvykem, abychom ušetřili, chystáme se přespat na letišti. Tady v Christchurch už to bude potřetí. V letištní hale jsou nějaké popadané stropy. Divné, že by zase...? Od nějakých zaměstnanců zaslechne něco o zemětřesení... Voláme domů, že jsme v pořádku doletěli a zjišťujeme, jak probíhají Vánoce tam. Táta nám hlásí, že ve zprávách mluvili o zemětřesení v Christchurch! Kolikátém už vlastně? Asi čtvrté nebo páté takové velké... Aha, tak proto ty spadané stropy. Ani si nepřejte vidět, jak to vypadá ve městě, my ho při prvním pobytu na Zélandu ještě zažili celé, patřilo jednoznačně ke skvostům Zélandu.

Jsou to naše třetí Vánoce ve světě. Už začínáme být ostřílení, ale stejně nás to dojmá. Když si vzpomene na naše krásné tradice, sních, prskavky, svíčky, koledy, pohádky, pohodu, svařák, grog, rybu, bramborový salát..., jdem si dát speciální vánoční menu a přemýšlíme nad všemi těmi náhodami. Dnes ráno se znovu letiště otevřelo. Včera bylo celý den uzavřeno kvůli zemětřesení. My to ani nevěděli. Taky jsme mohli zůstat na Vanuatu nebo spíš v Aucklandu na Severním ostrově. Auto máme ale tady na jihu... Spát jdeme do prostoru k tomu určenému, je to takový „kemp“ podobných přespávajících. Kiwíci jsou slušní a nevyhodí vás, i když už jste přiletěli a mohli byste jít do hotelu! V noci se oba probudíme, i když Klára spí na letištních bdí. Zatřásla se s námi podlaha. Místní jen s úsměvem oznamují, že tohle jsou běžné dozvuky zemětřesení. Pro nás ale dost znatelné!! Do rána toho už moc nenaspíme. Jsou to prostě Vánoce zase jinak. Letos nám nejvíce připadalo, že s Vánocemi cestujeme. Sami jsme je oslavili na Vanuatu 24. 12. O den později s Kiwíky na Novém Zélandu, a protože jsme tu napřed s časem, tak i s našimi blízkými po telefonu v Čechách, kde ještě bylo 24. 12...

Marek Winter, Klára Kunovičová a Ěmeke

Pozn. red.: Děkujeme našim bývalým studentům a současným kamarádům za velmi pěkné vypravování z cest.

PRINCEZNA A ŽABÁK

Walt Disney uvádí muzikál! V dnešní době, kdy jsou kina plná 3D filmů, je staré dobré 2D vítanou změnou. Klasická pohádka o princezně a princovi - žabákovi je převlečena do nového hávu. Odehrává se v New Orleans a okolních bažinách, hlavní hrdinkou je kuchařka Tiana, která nesní ani o princovi, ani o bohatství. Chce si otevřít restauraci a vařit v ní ragú, jak si to přál její táta. Do města ale přijíždí princ, který si z příkazu rodičů musí najít nevěstu. Jeho sluhovi se však posluhování moc nelíbí, a tak si najde voodoo šarlatána, toužícího po moci a penězích, aby prince proměnil v žábu a sebe v prince, a mohl tak zaujmout jeho místo.

Tiana chce žabákovi pomoci, proto ho políbí, jediný, kdo se změní, je ale ona. A to na žábu. Tak začíná jejich dobrodružství v lousianských močálech, kde potkávají spoustu zajímavých postavíček. Aligátora, který touží být slavným jazzovým hudebníkem, a světlušáka, který dává nový význam spojení „láska na dálku“. Ti je zavedou za voodoo čarodějnicí, která jim poradí, a tak nakonec všechno dopadne dobře.

Pohádka je to moc příjemná, plná jazzových písniček a vtipných situací. Vysloužila si tři nominace na oscary za nejlepší animovaný film, píseň „Almost There“ a píseň „Down in New Orleans“. I to svědčí o jejich kvalitách.

-Sam-

LOOPER

Letošní rok byl na kvalitní filmy velmi bohatý. Měli jsme tu takové hity, jako Avengers, Temný rytíř povstal, novou bondovku Skyfall, kontroverzní Cloud Atlas od tvůrců Matrixu a 13. prosince se k nám ještě přičlene prequel Pána Prstenů, Hobit: Neočekávaná cesta. Byl by však hřích zapomenout na nenápadnou, avšak velmi zdařilou sci-fi Looper od Riana Johnsona, v hlavní roli s Bruceem Willisem a Josephem Gordonem-Levitem.

Příběh se točí kolem zabijáků, tzv. Looperů, kteří pracují pro zločinecké organizace, které díky vyvinutému způsobu cestování časem posílají osoby určené k zneškodnění zpět do minulosti. Looper poté čeká na předem stanoveném místě a čase, až se jeho oběť z budoucnosti objeví a zabije ji. Jedním takovým zabijákem je i mladík jménem Joe a zneškodňováním svých obětí si vydělá velmi slušné jmění. Jednoho dne se však na místě přenosu objeví jeho o mnoho let starší vlastní já. Joe zaváhá a cíl mu uteče. Začíná zbesilý závod o dohonnění a zlikvidování sama sebe, kdy oba jsou ke všemu na černém seznamu organizace, která je dříve zaměstnávala. Jak to všechno dopadne? Podívejte se sami.

Toto není jeden z těch Hollywoodských trháků za stamiliony. Jeho rozpočet byl „trapných“ třicet milionů dolarů a svět byl velmi zvědav, jak si s tím nepřilíš známý režisér Rian Johnson poradí. Musím říct, že výborně! Looper není vlastně film o efektech, nýbrž o zdařilém, inteligentním příběhu. Tím nechci říct, že je vizuální stránka špatná, ba naopak! První polovina filmu se odehrává ve futuristickém městě, které vypadá naprosto uvěřitelně. Druhá polovina se odehrává výhradně na vzdálené farmě, kde však příliš efektů nečekejte. Ve dřevěné chatě uprostřed obilí a kukuřice se toho prostě moc vymyslet nedá. Příběh postupně příjemně graduje a k hlavní zápletce se přidávají další, větší či menší příběhové linky. Všechno je poměrně jednoduché a srozumitelné a i můj táta stačil v kině všechno sledovat a chápat, což je opravdu zázrak, jelikož sci-fi nesnáší a nechce je vnímat a chápat. Looper se mu však líbil.

Pokud vás moje recenze zaujala, rozhodně se na film podívejte. Je to cool, má to grády a líbilo se to mému tátovi. Je to science fiction spíše komornějšího stylu, s výborným příběhem a skvělými výkony hlavních postavitelů. Bruce Willis je už nejspíš jistota a Joseph Gordon-Levitt mohl konečně ukázat, že se rozhodně ve velké roli, na kterou tak dlouho čekal, neztratí.

-Disco-

Jak jsem se vypravil do divadla:

Starý pan Tomb zemřel. A jak už tomu tak bývá, zanechal po sobě velké dědictví. Přesněji řečeno velmi velké dědictví, protože sedm milionů liber, to už je slušná suma. Podle závěti starého pána mají být tři miliony rozděleny mezi jeho šest dětí, hospodyně, právního zástupce a ošetřovatelku jeho syna Marcuse (který si myslí, že je César). Zbytek peněz má pak dostat zcela neznámá osoba, jakási spisovatelka dívčích románů slečna Ashová.

Rodinka Tombových je poněkud svérázná, počínaje travičkou Dorou (Michaela Šišková), která svými oběťmi hnojí růže, přes šlechetného vědce Luciena (Petr Hofman), hrajícího si s pařátem připomínajícím lidskou ruku, i když dlouhodobě odpojenou od přívodu krve, až po vlkodlaka zavřeného ve sklepe. Není se tedy čemu divit, když se ani jednomu z nich nelíbí, že přijede cizí osoba, která má zároveň dostat část jejich dědictví.

Divadelní soubor Broumov - Norman Robbins HROBKA S VYHLÍDKOU

Věci se navíc komplikují, tři miliony padly na dědickou daň, zbylé čtyři nejsou k nalezení, slečna Ashová není slečna Ashová a navíc, každou chvíli je někdo z pozůstalých zavražděn. Na konci celé šarady zůstávají naživu dvě relativně nevinné osoby, jenže ...

Hororový detektivní příběh se odehrává v typickém anglickém staromilském domě plném spletitých tajných chodeb, temných zákoutí a pavučin. Za těžkými závěsy se v husté mlze utápí tmavá zahrada s hrobkou rodiny Tombových. I přes strašidelnou atmosféru má hra spád, hlavně díky rychlému střídání postav a typickému anglickému humoru, kterým, společně s ironií, srší i samotní herci. Výkony jednotlivých aktérů jsou dokonalé a každému, kdo se rád baví, mohu tuto hru jen doporučit, protože tak dobře už jsem se dlouho nezasmál.

-Sam-

FALLOUT

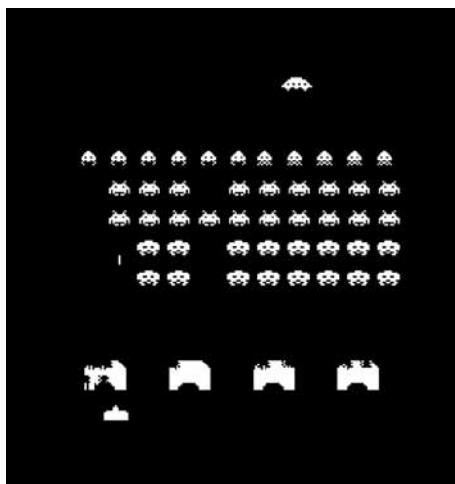
Atomový výbuch je, jak jistě uznáte, velice nepřijemná věc. V běžném životě se to nestává nijak často, ale v počítačových hrách je takový zážitek běžnou záležitostí. Hra Fallout je toho jasným příkladem. Na počátku byla válka. Válka, která se nikdy nezmění. Nebojuje za ušlechtilé ideály, jde v ní jenom o dvě věci, o moc a o peníze. Španěle plenili Jižní Ameriku, Hitler chtěl ovládnout svět. Ve 21. století se bojuje o poslední zbytky nerostných surovin. Čína válčí s Ruskem, USA s Kanadou a společenství evropských států se zeměmi Středního východu. Dnes už nikdo neví, kdo začal, ale je jisté, že do dvou hodin bylo po všem. Ze Země zbyla jenom kouřící koule plná radioaktivního spadu. Co neumřelo hned, umřelo později. A to co neumřelo později, začalo mutovat. A když to přežilo mutaci, začalo se to množit. Takhle byl svět za chvíli plný obřích krys, škorpiónů velkých jako poník a hladových divokých psů.

Je to sice překvapivé, ale ani lidstvo nevymřelo úplně. Ve sklepech, jeskyních a dalších veřejných krytech se pár lidí zachránilo. Hlavními útočišti pro duchapřítomné šťastlivce, více či méně zasažené radiací, byly takzvané Vaults. A právě v jednom z nich se ocitáte vy. Vault 13, který je už 80 let závislý na tištěných obvodech řídicího počítače a geotermálních zdrojích, zasáhla těžká ztráta. Životně důležitý vodní čip se rozbil a právě vy jste vysláni najít za něj náhradu. Vyslání do světa, o kterém nic nevíte, protože je to poprvé, co se kterýkoliv Vault otevírá. Aspoň vám to tak řekl.

Venku to samozřejmě vypadá úplně jinak, než jste čekali. Svět je zamořen zmutovanými hladovými potvory a potomky lidí, kteří vyšli z jiných krytů už před vámi. Nájezdníci pustoší vesnice, kterými je Vault obklopen, a dokonce se chystá spiknutí, které by zničilo i poslední zbytky lidskosti ve všech smyslech slova.

Tohle RPG bylo vydáno v roce 1997, takže nás nesmí zaskočit trochu omšelá grafika. To, co drží hráče u této hry i dnes, je ale její vtíp a nezapomenutelná atmosféra postapokalyptické pustiny. Rozsáhlé rozhovory nám dávají spoustu možností, dokonce se dá dohrát bez jediného výstřelu (posledního bossa mohou třeba zabít jeho vlastní obranné věže, když přeprogramujete jejich nastavení). Postavičku vidíme z izometrického pohledu (seshora) a soubor je jsou tahové. Přesto je to pořád jedna z her, které utěchou jako voda. O zábavu tu totiž není nouze a každý fanoušek jaderných výbuchů by si ji určitě měl zahrát. Funguje i ve W7.

-Sam-

Revoluce v herním průmyslu SPACE INVADERS (1978)

Tuto hru zná asi každý. Hráč v ní ovládá laserový kanón a střílí na pět řad o celkem padesáti pěti mimozemšťanech, kteří sestupují ke spodku obrazovky. Eliminací mimozemšťana se zrychlí hudba a pohyb ostatních. Poražením všech nepřátel hra vytvoří novou, těžší vlnu.

A takhle to může jít donekonečna. Na první pohled se jedná o poměrně jednoduchý koncept, ve skutečnosti je tomu ale jinak.

Space Invaders vytvořil Tomohiro Nishikado, jenž vývojem hry strávil jeden celý rok. Nešlo jenom o to hru naprogramovat. Musel vytvořit potřebný hardware, aby hra mohla vůbec na čem běžet. V Japonsku totiž tenkrát nebyly mikropočítače natolik silné, aby mohly pohánět hru jako je Space Invaders. Tomohiro zmínil, že vývoj hardwaru byl nejtěžším úkolem na celém projektu. I přes jeho snahu se mu bohužel nedařilo hru udělat podle svých představ. Nebylo možné vykreslit tak komplikovanou grafiku v barvách nebo posouvat mimozemšťany větší rychlostí. Při testování zjistil, že jak mimozemšťanů ubývalo, celá hra se s jejich klesajícím počtem (tím pádem menší zátěží na procesor) zrychlovala. Rozhodl se ale tuto „chybu“ ve hře ponechat. Zjistil, že jde o prvek, který dodával něco navíc a hru ztížil. Tomohiro také elegantním způsobem vyřešil problém barevnosti. Na obrazovku nalepil barevné proužky z průhledného plastu. Zelený na spodek, pro obarvení hráčova kanónu a štítů a ještě červený na vršek, pro bonusovou vesmírnou loď. Stálo mu tedy jeho úsilí za to? Posuďte sami: Space Invaders se stala jednou z nejpůvodnějších arkádových her. V Japonsku se otevíraly herny, ve kterých byly pouze a jenom automaty se Space Invaders. Způsobila dokonce dočasný nedostatek stojenových mincí, které byly používány pro hraní. Hideo Kojima (Metal Gear) a Shigeru Miyamoto (Mario, Legend of Zelda) se oba do herního průmyslu dostali právě díky Space Invaders, který jej, jak ho známe, prakticky založil!

-Peeter-

SUPER HEXAGON

Nejnovější počín Terryho Cavanagha nejspíš nijak neohromí svojí grafickou stránkou. Ne, že by vypadala neesteticky, ale v celé hře totiž najdeme jenom několik obarvených mnohoúhelníků. Hratelností to však tento vývojářský génius naprosto vynahradil. Super Hexagon je neskutečně návyková a vyzývavá hra, kterou budete nenávidět a milovat zároveň. Potrestá vás za sebemenší zaváhání, ale stejně se k ní zase vrátíte. Původní námět nesoucí název Hexagon vznikl někdy na konci února a byl vytvořen během pouhých 48 hodin.

Ovládáte malý trojúhelník obíhající kolem šestiúhelníku uprostřed obrazovky a létají na vás různé tvary, kterým se musíte vyhýbat. Je to hektické a adrenalinové, ale přesně vypočítané, tudíž nenarazíte na úsek, který by opravdu nešel zdolat. Připomíná to trochu staříčkový Tempest naruby.

Super Hexagon tento koncept vylepšuje. Najdeme zde tři módy – Hexagon, Hexagoner a Hexagonest. Každý je něčím specifický. Hexagon je nejléhcí (pořad je však těžší, než původní námět), ale občas se za hry změni tvar z šestiúhelníku na pětiúhelník nebo čtverec, takže má čím překvapit. Hexagoner je trochu těžší a je hodně o zapamatování jaké sekvence tvarů na vás padají, jelikož mají tendenci se opakovat, základním tvarem zde však zůstává šestiúhelník a nemění se. Hexagonest je nejtěžší ze tří módů. Je naprosto nepředvídatelný, sílený a pořádně rychlý.

Pokud se vám podaří vydržet v jakémkoliv módu více jak jednu minutu, nemyslete si, že vám hra dá oddechnout. Zapne totiž takzvaný Hyper mode. Změní se barvy, obraz se začne rychleji protáčet a hra nabere mnohem vyšší obrátky. Zde i v prvních dvou obtížnostech jde opravdu do tuhého.

Ačkoliv se to podle popisu nemusí zdát, je to neskutečně návykové a těžké. Asi jediným mínusem je, že pro začátečníka bude opravdu těžké se do hry dostat, chybí jakýkoliv výukový mód. Nejlepší je si Hexagon či Super Hexagon vyzkoušet na vlastní kůži. Hexagon je zdarma a naleznete ho na odkazu <http://goo.gl/KjFgB> (vyžaduje Flash). Super Hexagon je dostupný na iOS zařízeních a na PC/Mac v internetovém obchodě Steam za pouhých 3 eura.

-Peeter-

AEROBIK

Aerobik je velmi náročný, ale příjemný sport. Věnují se mu převážně slečny nebo ženy. Sem tam se najde pár kluků, které tento také sport zaujme. Dá se v něm závodit, jak se sestavou na zemi, tak i na stepch. Každá sestava by měla mít dvě až tři minuty. Jsou sem zahrnuty určité prvky, které v sestavě nesmí chybět. Já osobě jsem na aerobik chodila šest let. Patřila jsem do SK Viktorie v Jiříkově, pod vedením Kateřiny Mrázkové. Je to báječná trenérka, která vymýšlela neskutečně krásné sestavy. Také nás trénovala Veronika Šedivá, pomocnice Káti. 15. ledna 2011 jsme se zúčastnili závodů v Praze a odnesli jsme si krásné 1. místo a psali o nás v jiříkovských novinách. V roce 2011 jsme se také zúčastnili soutěže „Žij pohybem“/Individuals v Praze (soutěž pro jednotlivce). Jedna dívka od nás tu vyhrála první místo z celé České republiky. Bylo to v přímém přenosu a s vítězkou udělali krátký rozhovor. Zanedlouho jej dávali v televizi na ČT sport. Byl to pro SK Viktorii velký úspěch. Nasbírali jsme mnoho medailí a i nějaké poháry. V SK Viktorii jsou jak malinké dětičky, tak i jejich maminky a všichni jsou moc šikovní. Rozhodně bych tento sport doporučila.

-Nikii-

Nový člen redakční rady

Nazdar lidi! Tak jsem tu a jsem novým členem redakce časopisu Bezevšeho.

Jmenuji se **VÁCLAV BERNART** a v časopise budu vystupovat pod přezdívkou „Sakala“. Ještě nějak moc konkrétně nevím, o čem budu psát, ale zajímá mě hudba, takže tu očekávejte články ze světa hudebního showbyznysu. Dovolu, abych se vám malinko představil. Studuji obor reprodukční grafik pro média ve třídě 1. S. Mezi moje koníčky patří rybaření, hudba, jízda na kole. Pokud máte jakékoli dotazy, obraťte se popř. na facebook „Vašek Sakala Bernart“. To bude zatím vše, tak se mějte hezky!

-Sakala-

Fotbalová vášeň

Fotbalu jsem propadl už jako malý kluk. Na první trénink jsem se dostal už v první třídě. Hned na začátku roku proběhl v Jiříkově nábor. A tak jsem tam šel s dědou. Zalíbilo se mi to a hra mě začala bavit. Hrál jsem za Jiříkov až do kategorie starších žáků, kdy jsme završili sezonu prvním místem v okresním přeboru. Pro malý počet hráčů se v Jiříkově družstvo starších žáků nevytvořilo, a tak jsme s kamarádem odešli do Varnsdorfu. Zde jsme hráli nejvyšší soutěž v Česku. Ted už hrajeme druhým rokem za FAŠV (Fotbalová akademie Šluknovského výběžku). Hrajeme například proti Spartě, Slavii, Liberci a mnoha dalším takovým týmům. Můj nejoblíbenější tým je AC Sparta Praha. A můj idol a vzor je Robin van Persie.

-Alty-

NITRO CIRCUS

Nevíte, o čem mluvím? Nitro circus je nejoblíbnější adrenalinová show, která poprvé 26. 11. 2012 zavítala i do O2 arény v Praze. Skupinka 35 „bláznů“ předvádí kousky, u kterých se všem tají dech. Představení zahrnuje freestyle motocross, akrobatické kousky BMX, skateboard akce a jiné bláznivé výkony na patnáctimetrové rampě. Nitro circus je dvě a půl hodiny dlouhá podívaná a věřte, že tam neexistuje slovo nuda. Vzduchem lítaly lyže, dětské tříkolky, nákupní vozíky i chladicí boxy. Určitě si myslíte, že tohle můžou dělat jen muži, ale mýlíte se. Je mezi nimi i třiatdvacetiletá Jolene Van Vugt. Jediná žena na světě, která skočila backflip (salto pozadu) na motorce. Bohužel, ne vždy se skok podaří. Někdy to skončí jen u odřenin či naraženin, ale v tom horším případě zlomeninami, které můžou způsobit pauzu i na několik měsíců. I přesto se nevzdají a po uzdravení pokračují dál. Naštěstí se v Praze nic vážnějšího nestalo, takže mohou pokračovat s rozdávaním skvělých pocitů. Celá akce byla natáčena televizí MTV a materiály budou zařazeny do připravovaného filmu Nitro circus 3D, který se u nás objeví v březnu 2013. Zážitek to byl naprosto senzační. Skvělá atmosféra, moderátoři i publikum. Když budu mít možnost znovu vidět tuhle úžasnou podívanou, ani na chvíli nebudu váhat.

-miluš-

NEOTRAVUJTE S TÍM POŘÁD

Znáte to určitě taky. Nevíte, co večer, a tak se kouknete do programu, vyberete si nějaký film. Třeba si připravíte něco k „zobání“ usadíte se a čekáte na začátek. Vyberete si film, který začíná třeba ve dvacet hodin. Jste připravení, hodiny ukazují 20.00, ale film stále nezačal. Běží stále nějaká reklama a začátek se jen tak posune až o dvacet minut. Říkáte si, to je ještě dobré, tak to nějak překousnu. Film konečně začal, ale za dvacet minut dávají reklamu znovu. Znechuceně vypínáte televizi a odcházíte. Rozhodl jsem se pro vás obětovat. Vybral jsem dvě komerční televize a dva různé filmy ve dvou dnech, abych otestoval, jak to s filmem a reklamami chodí.

Je pátek a já si vybral akční komedii Zohan: Krycí jméno kadeřník na TV Nova. Začátek 22.25 a konec v 0.50, tak jsem zvědavý.

Je právě 22.25 a film nezačal. Běžely teprve titulky z předchozího pořadu. Toto mě na televizi hodně štvě. Člověk si něco naplánuje, ale všechno dopadá jinak. A tak konzumuji reklamy před začátkem. Schválně zkusím počítat reklamy v průběhu filmu. Je přesně 22.35 a já se dočkal začátku. No konečně! Film neběžel ani půl hodiny a máme tu první sérii reklam. Na Poděbradku, Tchibo, Bref, Neo-angin, Českou pojišťovnu, Persil, Deli, T-mobile, Heineken, Hornbach, 007 vůně pro muže, Somat, a nakonec běží ukázky dalších filmů. Když začnou reklamy na jednom programu, přepneme na jiný a tam jako naschvál běží také reklamy a někdy úplně stejné. Je 23.05 a film pokračuje. Je 23.25 a máme tu opět sérii otravných reklam, sleduji hodiny a ve 23.35 film pokračuje. Za dvacet minut tu máme reklamy zase a trvají znovu deset minut. Je 0.45 a film končí. Tak abychom si to celé zrekapitulovali. Film začal pozdě a po každých dvaceti až třiceti minutách byl na deset až patnáct minut přerušován kvůli zbytečným reklamám. Kdyby mohlo být po mém, reklamy bych při večerních pořadech hlavně v pátek a v sobotu úplně zrušil, nebo bych je dal vždy po pořadu či filmu. Teď se podíváme na TV Prima family. Rozhodl jsem se pro celovečerní film AVATAR. Doufám, že to nebude tak strašné jako na TV Nova. Jestli ano, opravdu se naštvo a tento článek asi nedopíše.

Je sobota 20.00 a já usedám k televizi. Těšil jsem se, že mě Prima překvapí a že začne včas, ale myslíte, že začala? Ne, film začal až ve 20.10, tedy s desetiminutovým zpožděním. Nastalo však překvapení, film byl přerušován až po 35 minutách, což je o deset minut později, než na Nově. Už zde nebudu psát, jak dlouho trvala jaká reklama. Film trval přesně dvě hodiny a třicet minut, reklamy zabraly celkem pětadesát minut. Nebylo to sice tak strašné jako na TV Nova, ale stejně mi reklamy silně vadily. Co říci závěrem? Nečlověče se na televizi, jestliže zde běží samá reklama, čtěme raději knížky, budme s rodinou, přáteli či se svojí partnerkou. Neříkám, že televize je špatná. Je užitečná, abychom se dozvěděli, co se děje u nás nebo ve světě. Ale myslím si, že dříve také televize nebyla a naši předkové se bez ní obešli. Vyprávěli si příběhy, hráli hry nebo chodili na zábavy. Zkusme schválně jeden den bez televize a uvidíte, že nám nebude chybět.

-Fry-

PLESOVÁ SEZONA SE BLÍŽÍ
aneb rozhovor s tou,
která tančí po celý rok

V minulém vydání časopisu Bezevšeho jsem psal o cyklotrialu. Dnes se však podíváme na úplně jiný sport, který nemá s koly nic společného. Řeč je o sportovním společenském tanci. Sám jsem ještě minulý rok aktivně tancoval. Změřil jsem se na tancování hlavně proto, že většina z vás právě míří do tanečních! Navíc v televizi právě vysílají další díly StarDance.

Společenské tance se dělí na dvě základní skupiny: standardní tance (waltz, tango, valčík, slowfoxtrot a quickstep) a latinskoamerické tance (samba, cha-cha, rumba, paso doble a jive). Sportovní tancování se ještě může dělit na hobby tancování (tancování pro radost) a registrované. Tento druh tancování je pro ty, kteří tanec berou vážně a chtějí se účastnit vyšších soutěží, jako je mistrovství světa a podobně. Pro ty, co si myslí, že tanec je jen zábava, bych chtěl podotknout, že se mýlí. Je to hlavně o tréninku a tvrdé práci, která vážně stojí za to! Na soutěže jsem jezdil prakticky každý víkend a výhra byla tou nejlepší odměnou za hodiny tvrdé dřiny.

Abych tu nemluvil jen o sobě, rozhodl jsem se představit vám současnou tanečnici, Lucii Lešákovou.

Jak dlouho tancuješ?

Tancuju už asi 9 let.

Co pro tebe tanec znamená?

Když můžu tančit, je to pro mě zábava, radost a šance ukázat, co umím.

Jak často trénuješ a jak dlouho?

Dvakrát až třikrát týdně hodinu a půl..., poslední dobou to trochu zanedbávám.

Hádáš se někdy se svým tanečním partnerem?

Se současným zatím ne.

Tvůj největší taneční úspěch?

Asi 3. místo na mistrovství republiky v plesových formacích.

Čeho bys ve své taneční kariéře chtěla ještě dosáhnout?

Posunout se ještě o třídu výš, tedy do třídy A.

Tanec není levný sport, kolik stojí tvoje šaty?

Ceny se pohybují různě, šaty můžou stát i několik tisíc. Abych odpověděla na otázku, ty moje stojí kolem 5 000Kč.

Jak často jezdíš na soutěže?

Na soutěže jezdím dvakrát až třikrát do měsíce.

Jménem celé redakce Bezevšeho, bych chtěl Lucce popřát hodně tanečních úspěchů a přiznám se, že jí tak trošku závidím, protože mě partnerka chybí. Tak se budu muset dát asi na step, tam totiž partnerku nepotřebuji!

-dom-

Přeji hezký den,

po tak dlouhé době (řekl bych, že téměř po dvou letech) jsem se rozhodl napsat. V první řadě jsem vděčný za BEZEVŠEHO, díky němuž se dozvídám, co je nového na polygrafce, i když z učitelů znám už jen polovinu. Letos jsem promoval v Londýně (posílám fotku) a začal jsem studovat MBM na universitě v Edinburghu (masters in business management, pozn. red.). Uvažoval jsem také o tom, že už

studium ukončím a vrhnu se někam do práce, ale přeci jen je poměrně vysoký platový rozdíl, když má člověk doděláno MBM. A tak to ještě ten jeden rok nějak přežiju. Měl jsem nabídky jít pracovat do Londýna, ale naskytla se možnost pracovat v Dubaji jako projektový manažer. A tak jsme s přítelkyní vše zvažovali a rozhodli se ještě rok počkat.

Jinak jsem měl v Británii návštěvu, nejdřív Jirku Blehu, potom přijel Ondra Hořeňovský s přítelkyní a nakonec i Roman Geisler s přítelkyní. Tento rok v květnu jsme byli lézt na Mont Blanc a úspěšně dosáhli vrcholu. Bylo to náročné, ale pocitově k nezapomenutí (posílám fotku z vrcholu - já, Roman a Ondra).

Začátkem příštího roku plánuji přijet do Čech, a tak pokud čas a počasí dovolí, rád bych se podíval na polygrafku do Rumburka.

Mějte se hezky a pozdravujte pana Svobodu, jestli se mě ještě bude pamatovat.

Ivo Holanec

Fotografie je dokladem, kam až se dostanou studenti polygrafky. Na samý vrchol! Na fotografii Roman Geisler, Ivo Holanec a Ondřej Hořeňovský

Minivyprávěnky pro Bezevšeho o všem možném

Tatínkův největší úlovek

Tuto historku mi vyprávěl můj tatka. A já bych se teď s vámi o ni ráda podělila. Stalo se to jednou v létě. Tatkově bylo tak kolem dvanácti let, jel tehdy s rybářským kroužkem na týdenní pobyt na přehradu Nechanice. Když přišel poslední den, den závodu, všichni závodníci se připravili na svá místa. Přijelo se na ně podívat plno lidí i jeden zvědavý klučina se svým tatínkem, statným řezníkem. Chlapec postával za malým Vašíkem (mým tatkou) a pozoroval ho při lovu ryb. Vašík se při každém náhozu otáčel a napomínal kluka: „Nestůj za mnou, nebo tě zaseknu!“ Jednou to však neudělal a bez ohlednutí šknul prutem vpřed. Vtom se mu ale vzadu háček o něco, spíš někoho zasekl.

„Aaaaaau!“ ozval se křik a Vašík hned věděl, o co jde!

Kluk měl háček zaseknutý v nose a řval jako pichlé sele. Statný řezník, tatka kluka, k němu hned přiskočil a během pěti vteřin mu vytrhl háček z nosu. Tím mu zničil jeho nový „piercing“. Ještě k tomu synovi přidal pár pohlavků se slovy: „My ti to říkali, ty Matěji!“

-Maky-

Autobusem na rodičák

Byla to první třída, další otravná rodičovská schůzka, na kterou se mé mamě zrovna moc nechtělo. Nakonec se rozhodla, že teda půjde. Za každou cenu jsem chtěla jít s ní, protože jsem věděla, že mě nebudou moc chválit. Oblékly jsme se a vyrazily. Školu jsem neměla až tak daleko od domu, ale autobusem to bylo mnohem blíž. V autobuse bylo plno, přece jenom se nám podařilo si sednout. Když jsme měly vystupovat, lidi se valili rychle dovnitř a ani nenechali vystoupit ostatní. Byla jsem malé pískle a křičela jsem: „S dovolením!“ Nikdo mě neslyšel a já nestačila vystoupit, a tak jsem jela dál. Říkala jsem si, že vystoupím až tam, kde to budu znát. Uměla jsem jenom cestu do školy a domů. Z okénka jsem uviděla obchod, do kterého jsme s dědou chodili pro len-

tilky. Vystoupila jsem a prošla kolem obchodu, kde jsem narazila na cestu ke škole, v níž děda bydlí a dělá školníka. Utíkala jsem a bušila na dveře od bytu, nikdo se neozýval. Sedla jsem si na schody a čekala, než si mě někdo všimne. V tom se otevřely dveře a vynořil se strejda s tím, že byl zrovna ve vaně. Dlouho mě neviděl, takže mě ani nepoznal a já, že hledám dědu. Řekl mi, že děda běhá po škole, protože u nich mají zrovna rodičovské schůzky. Když jsem mu převyprávěla, co se stalo, volal mámě. Ona to nezvedala protože, už volala policii, aby mě našli. Asi po půlhodině se jí konečně dovolal a řekl jí, že jsem v pořádku. Mezi tím máma hystericky křičela na policistu, aby jí zjistil číslo toho autobusu a kdo byl řidič. Po půlhodině se pátrání odvolalo. Máma za mnou přijela a chválila mě za to, jak jsem si dokázala poradit. Pár dní na to se mnou jezdila autobusem do školy, ale to netrvalo dlouho, věděla totiž, že se když tak sejdem všichni u dědy ve škole.

-Layly-

Rychlejší než hromadná doprava

Jednou jsem s kamarádem Davidem čekal na autobus, jel za dlouhou dobu, a tak David nasedl na jiný, který jel na nádraží, beze mě. Na nádraží přestoupil na ten správný, na ten, který jel domů. Já šel pěšky, bál jsem se, že ho nestihnu, i když jsem měl dost času, přesto jsem vzal zkratku a poklusem. Přesl jsem asi pět zastávek a tam jsem se rozhodl zůstat. Autobus přijel a já jsem nastoupil. „Jak si to mohl sakra stihnout?“ byla první věc, na kterou se David zeptal. „Jsem prostě lepší.“ Jelikož to byla ještě dlouhá cesta domů, začali jsme se bavit o našich nových školách. Ptal se mě na to, jaké je to v Rumburku, jak jezdím do školy, čím je to rychlejší. „No tak jezdím vlakem, ale busem to je rychlejší.“ Chvilku přemýšlel a pak se na mě tak podíval a řekl: „Když je to rychlejší autobusem a tys ho teď předběhl, znamená to teda, že předběhneš i vlak, jo?“ Začal jsem se mu smát tak, že to bylo slyšet po celém autobusu. Chvilku jen tak koukal a pak se začal smát taky. Ten den jsme si užili dost srandy a tohle to celkem dobře zakončilo.

V. Murár, 1.S

Těsně vedle

Tato historka se stala na školním výletě v deváté třídě na základní škole. Jeli jsme do Ústí nad Labem, kde jsme navštívili rozhlednu Větruši a po pár hodinách i obchodní dům „ Fórum“. Když jsme ve Fóru dostali od paní třídní učitelky instrukce, jak se máme chovat, šli jsme hned nakupovat. Rozdělili jsme se na skupinky, já patřila do skupinky holek, která musela navštívit všechny obchůdky.

Co byste očekávali od nás holek? Samozřejmě, že jsme si ihned začaly zkoušet vše, co nám padlo do oka. Když jsme si všechno to oblečení vyzkoušely, čekala jsem s pěti kamarádkami před kabinkami, protože jedna z našich

spolužaček Erika se pořád oblékala. Najednou se z kabinky ozvalo: „Jak vypadám v tomhle? Sluší mi to?“ Verča se obětovala a chtěla se jít podívat na Eriku. Jenže omylem vlezla do jiné kabinky k cizí paní. Paní se ihned ozvala: „Co tu děláte?“ Chudák nechápala, co se vlastně děje. Verče nezbyvalo nic jiného, než se omluvit. My ostatní jsme nenacházely slov, spíš jsme se jen hlasitě smály. Z obchodu jsme odešly a navíc jsme si stejně nic pěkného nekoupily. Celé této historce jsme se smály ještě cestou domů. A ovšem jsme se o ni podělily i s ostatními ze třídy.

P. Zenknerová, 1.S

Můj svět . . .

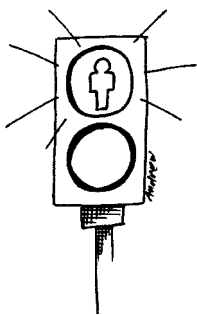
Někdy si říkám, co je vlastně v životě pro mě důležité. Konečně jsem na to přišla. Samozřejmě, že bych tu mohla vypisovat: rodina, přátelé, škola nebo tak. Ano, jsou to pro mě ty důležité věci. Ale co mě každé ráno probouzí, co mi dodává energii, sílu, vášeň a další věci, je hudba. Už jen ráno, když mi zvoní budík, ta skvělá písnička Netsky – Everyday, která mě vždy probírá do dalšího dne. Bez hudby si neumím ráno představit. Hned, co otevřu ty své ospalé oči, zapínám Fajn rádio a s ním prožívám celou dobu, než jdu na autobus. Už je 7.00, čas jít. Bloumám pomalu tmavou ulicí, kde svítí jen pár lamp. Všude ticho, samý klid. Lidi buď spí, nebo jsou už v práci. Vytáhnou sluchátka, nasadím na uši a je to tu zase. Hudba se mi line v hlavě. Kráčím dále svou cestou. Konečně! Autobus je tady. Posadím se, hudbu pustím trochu hlasitěji a můžeme vyrazit. Každý den jezdím tou samou trasou do školy. Ale hudba mi ji každý den mění. Koukám se z autobusového okna ven a pozoruji cestu kolem mě. Celý svět je pro mě daleko jiný. Konečná se blíží a má cesta končí. Uklidím sluchátka a vystupuji ven. Už vidím školu, nakráčím do ní a jako vždy je má první cesta pro přezůvky do skříňky. Zjišťuji, že jsme až v posledním patře. Říkám si, nahoru? Takhle po ránu? No nedá se nic dělat. Konečně se dobelhám do třídy. Usedám do své lavice, kde si připravím na hodinu a zase. Zase vytáhnu sluchátka a pouštím si pro zlepšení nálady hudbu. Škoda, už zvoní. Sedm hodin sedím ve škole. Trochu nervy, stres a trápení. A hurá, konečně konec poslední hodiny. A jde se domů. Než si ale ještě zabalím, už hledám písničku, co si pustím. Hned mě uklidní a hned je den veselější. Zase je tu cesta autobusem a cesta domů. Ale už ne ta temná a tichá, ale už je plná lidí. Dívám se kolem sebe, co se za den změnilo, aby mi cesta domů utekla. Super, už jsem před domem. Zabouchnu za sebou dveře a běžím do svého pokoje. Odhodím tašku do kouta a zapínám počítač. A zase mi tu hraje Fajn rádio. Tak, už jsem ve svém žilvu. Zapnu reprobedny, ať mám pořádný požitek. „Hurá!“ řeknu si. Nic jiného než spánek mi hudbu nepřeruší. Hudba je pro mě vše. S hudbou se uvolním. Hudba je vášeň. Hudba mi dokáže odpovědět na otázky. Hudba je magie, co vyčaruje nádherný svět. Hudba se nedá popsat, ta se musí prožívat!

B. Zitová, 2.S

Minivyprávěnky pro Bezevšeho o všem možném

Semafor

Jednou, když šla Andy ráno do práce, byla trochu mimo. Přemítala si v hlavě, co všechno musí dnes udělat. Došla dost pospíchala, aby stihla vlak. Vyrázila totiž moc pozdě z domu. Jako na potvoru žádný autobus do města nejel. Rozhodla se tedy, že půjde pěšky. Když konečně nabrala rychlost, musela zastavit u semaforu. Stiskla tlačítko a čekala. Čeká, čeká, ale pořád nic. Začne se rozhlížet, jestli by nemohla jít jinudy. Vtom se na semaforu rozsvítí zelená, Andy otrávená čekáním si toho nevšimne. Po chvíli u ní zastaví auto a začne troubit. Lekne se a z auta se ozve: „Paní by si přála jinou barvu?“

-Layly-

Vlakem za babičkou

Byl to pátek jako každý jiný a já se chystala k babičce. Jela jsem vlakem jako obvykle, poslouchala svůj MP3 přehrávač a dívala se z okna.

Nevím, co se mi tenkrát honilo hlavou, ale vůbec jsem nezaregistrovala, kde zrovna stavíme a že mám přestupovat. Spokojeně sedím dál, pozoruji místa, kterými projíždíme. Najednou jel vlak do neznáma a já se vrátila do reality. Uvědomila jsem si, že jedu nejspíš jiným vlakem. Pak mi to došlo! K babičce je úplně jiný směr. Já jela naneštěstí tím druhým, ve kterém se v půli cesty přestupuje na jiný vláček, jenže to jsem si neuvědomila.

Dojela jsem na konečnou stanici a celá vyjukaná vystoupila.

„Ale copak? Zabloudila jste, slečno?“ ptá se průvodčí, když jsem s kamennou tváří hledala alespoň jedno místo, které bych mohla identifikovat a zavolat dědovi, aby pro mě přijel. Vylíčila jsem mu tedy všechno, co se stalo. Byl velmi ochotný a hodný. Slíbil mi, že můžu jet zpátky zadarmo a přestoupit na správný směr a dostat se v pořádku domů.

Všechno dobře dopadlo a dnes už se tomu celá rodina směje, jaká jsem to cestovatelka.

E. Moravcová, 1.S

S lyžemi na zmrzlinu

V sedmé třídě jsme jeli na lyžařský výcvik. Uprostřed týdne, tedy ve středu, jsme měli naplánovaný výstup na horu Luž, na které se nachází i vysílač. Den před výletem nás učitelé svolali a řekli nám: „Zítra, až vylezete ten veliký kopec, tak vás čeká odměna. Na vrcholku je cukrárna, ve které budete mít každý objednaný zmrzlinový pohár. Teď nám musíte říct, jakou zmrzlinu si dáte, aby ji stačili na místo dopravit.“ Všichni s nadšením nadiktovali, co si přejí, a rozprchlí se. Druhý den jsme stáli před chatou natěšení, jak si na zmrzlině pochutnáme. Vydali jsme se

na Luž. Brodili jsme se do kopce sněhem a mysleli si, že cíl je v nedohlednu. A najednou někdo zakřičel: „Hurá, už jsme tu!“ Najednou byla slyšet veliká radost, ale jen do chvíle, než jsme si uvědomili, že stojíme u zamrzlého vysílače a cukrárna poblíž žádná. Zahlédli jsme skupinku učitelů, kteří šli za námi asi padesát metrů, jak se nám smějí. „Mě to tedy směšné nepříjde!“ prohlásila naše spolužačka. Pokochali jsme se tedy alespoň krásným výhledem do krajiny. Když jsme odcházeli, měli jsme dovoleno jet cestu dolů po zadku. Já a malá skupinka lidí jsme letěli napřed v domnění, že všichni jdou za námi. Sjížděli jsme pořád dolů a najednou na nás jedna naše kamarádka zavolala: „Hej, nezdá se vám, že za námi nikdo nejde?“ Měla pravdu. Začali jsme vystrašeně křičet: „Hej, je tu někdo? Pomoc!“ Bohužel se nikdo neozýval. Křik jsme nevzdávali, i když jsme už byli dost unavení. Asi po patnácti minutách jsme se přece jen dočkali odpovědi. Byl to jeden z našich vedoucích. „Co tady děláte? Víte, že už jste na německé straně?“ A opravdu. Na telefonu jsme měli německého operátora. Nezbylo nic jiného, než celý kopec obejít, abychom se dostali na českou stranu. Došli jsme do chalupy úplně mokří a unavení. Čekala na nás krásná odměna za to, že jsme tu cestu zvládli. Palačinka, plněná zmrzlinou a ovocem! Mňam!

-miluš-

Podzimní příběh

Jednoho podzimního dne si kluci hráli u sousedů na zahradě s autíčky na písek, zanedlouho je napadlo podívat se do kůlny se dřevem. „Já jdu ven, mě už to tu nebaví,“ povídá jeden. Ti ostatní na něj volali: „Jen jdi, my si to tu ještě pořádně prohlédneme.“ V tom problému nebyl. Jenže zavřel za sebou dveře a upadla klika, dveře nešly otevřít. Kluci celí vyděšení křičeli: „Pomoc, pomoc...!“ Uslyšeli je dospělí a přišli na pomoc, po několika minutách se podařilo vystrašené děti dostat ven.

Z toho plyne, že drobotina nemá lézt tam, kam se nemá. Ale to víte, děti. Co byste od kluků čekali? Ten den mi připadal celý nějaký zmatený, a tato historka ho ještě okořenila.

R. Lukášová, 1.S

Auto - dvojník

Bylo to v šesté třídě, den jako každý jiný. Šel jsem s kámošem domů ze školy. Když jsme přicházeli na náměstí, kámoš mi říká: „Hele, támhle je naše auto, čau.“

Odcházel, já ho chvilku sledoval. Pomyslím si, vždyť u volantu není jeho táta, ale nějak mi to nedocházelo. Otevřel dveře, jednou nohou byl už vevnitř. Najednou zjistil, že v autě sedí žena s mužem, které nezná. Uvědomil si, že to není jejich auto. Neřekl ani slovo, zabouchl dveře a utekl. Když mě dohonil, šli jsme zase spolu domů.

Já jsem se mu ovšem celou cestu jenom smál.

-Alty-

Já a moje rodina na rybách

Nemám své nejoblíbenější místo, ale mezi má oblíbená patří malý rybníček v naší obci. Jezdím tam s rodinou. Hlavně v teplých letních měsících.

Cesta k rybníku je zablácená a kamenná. Když dorazíme k našemu místu, ocitneme se na malé mýtině pod obrovskou břízou. Rybník není nijak velký, ale ryb je v něm spousta. Ostatní vybalují nářadí, zatímco já míchám krmení pro ryby. Naberu do kbelíčku trochu vody, přidám krmení a zamíchám jej. Strojda odebere trochu a nandá do krmítka, na háček napichne kousek spařeného rohlíku a má připraveno na chytání. Nahodí a ozve se žbluňk. Pak se usadí ve svém hadrovém přenosném křesílku.

Sedíme, povídáme si a vtom práskne policajt o prut, strojda najednou vyskočí a chytne prut a zasekne. Všichni jsme zvědaví, jestli na háčku něco je. Strojda křičí a začne bojovat s rybou. Je to štika a je to pěkný kousek. Já v tu chvíli natahuji podběrák nad hladinu vody. Vidím rybu, jak se blíží ke břehu a najednou překousne vlasec a odplave i s háčkem a máme po radosti. Tolik jsme se těšili, že konečně něco za dlouhou dobu ulovíme, a zase nic. A tak celá rodina sbalí rybářské náčiní a jedeme zklamání domů, ale s dobrým pocitem, že ryba byla na háčku.

Už se těším na další slunečný víkend, co strávím s rodinou na rybách.

P. Beneš, 1.S

Volám, voláš, voláme...

Mamka má volání v síti O2 zdarma. Jednoho dne za mamkou přišla babička a požádala ji, jestli jí nepůjčí telefon, aby mohla zavolat. Babička volala a volala, po chvíli se rozloučila a telefon chtěla vypnout. Najednou babičce začal zvonit její telefon. Rychle ho utíká zvednout a říká: „Já si dneska připadám jako ústředna.“ Vezme telefon, podívá se na displej a ptá se mamky: „Proč mi voláš?“ a mamka hned odpovídá: „Já ti nevolám.“ A tak se šla podívat na svůj telefon a zjistila, že babička při snaze ukončit hovor začala volat sama sobě. Starší lidi tu novodobou techniku prostě trochu „nepobírají.“

-dom-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš

DÍL DEVÁTÝ

Mlha. Všude mlha. Vidím jen na krok a pak vše mizí v mléčné bílé. Ticho. Měkké všeobjímající ticho. Všechno je jaksi utlumeno, přidušeno, zahaleno do tajemného hávu. Rozhodnu se najít východisko, proto se vydám náhodným směrem. Ani nevím proč, ale jsem bos. Na chodidlech mě šimrá krátká tráva, nějaký pěstěný trávník. Je mokrá a začíná mi být zima. Naskočí mi husina. Pod nohama mi nečekaně zašustí spadané listy. Leknu se toho zvuku i ostrých hran listů, které mě nepatrně pořezaly. Zbroťí se čerstvou rudou krví. Pálí to.

„Viktore, Viku...“,“ zazní septem za mými zády a okolo mě se prožene ledový vítr. Do krevního oběhu se mi uvolní koňská dávka adrenalinu a zamrazí mě v zátylku. Rychle se otočím, ale zírám jen do bíla. Slova se mi zadržela v hrdle. Bože, takhle strašně moc jsem se snad ještě nikdy nebál. Nemá cenu něco hledat, stejně bych nic neviděl, a tak jen ztuhle naslouchám tichu. Znenadání ho prolomí čísi smích. Jemný, veselý, tak hřejivý v téhle nicotě. Láká mě k sobě. Opatrně jdu za ním. Už totiž vím, komu patří.

-Krejčovic-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš

DÍL DESÁTÝ

Už nejdu opatrně, už letím nadnášen pocitem záchrany, bezpečí, tepla, pocitem lásky. Tuším, že smích vycházel odtamtud. Nebo odtud? Vlastně už nevím, jsem zmaten. Tudy jsem už musel jít, zůstaly tu po mně stopy. Že bych chodil v kruhu? Tomu se mi nechce věřit a marně hledám i sebemenší známku přítomnosti někoho jiného. Určitě tu nejsem sám, vždyť jsem ji slyšel. Nebo ne?

Otázky odplaví pocit úlevy, když se mlha náhle rozestoupí a přede mnou se objeví Martina. Nezáleží na tom, jak vypadá, pro mě bude vždycky andělem. Tajemně se usměje a prstem mě vybízí, abych šel blíž. Udělám krok dopředu a ona krok dozadu. Učiním tak znovu, ale ona též. Může se to opakovat do nekonečna, ale já nechci. Rozběhnu se k ní a vše se rozplyne v jednu velkou černou mazanici, kde není konce ani počátku, žádné nahoře a dole a čas teče tak pomalu, že mladí nezestárnou ani za tisíc let. Přesto padám do ještě větší temnoty, seč se tomu jako o život bráním. Bojím se, že spadnu na samé dno a už nikdy ji nevidím. Bojím se, že...

Zvuk budíku mě konečně probudí z té ohavné noční můry. Nejsem schopen se ani hnout, natož vypnout otravné pípání, natolik jsem snem paralyzován. Jen tupě civím do stropu a hledám na něm praskliny. Snažím se nemyslet na temnou, bezednou díru v mé mysli, která se mě snaží pohltit zevnitř.

„A dost!“ řeknu si a odhodlaně vstanu. Vztekle popadnu řvoucí budík a praštím s ním o zeď. „Dneska...dneska ji políbím.“

-Krejčovic-

HAVRANI

Slova, věty. Spousta slov, ze kterých vzniká spousta smysluplných vět obsahujících rady a zkušenosti. Poslouchám pozorně, vlastně ne. Vůbec nevnímám, o čem mluví. Ne že

by mě to nezajímalo, ale více mě zajímají pohyby, gesta. Napínání kůže, vystouplé žíly na rukách, které dělají jeho ruce staršími. Pohyby šlach při mávnutí rukou a vytvoření gesta. Pohyb žíly na krku při nádechu, občas si připadám dost divně, když mě taková věc vzrušuje. Ne, nejsem normální. Měla bych jen poslouchat a ne zkoumat. Koukám na špínu pod nehty, dnes mi to pro jednu nevádí a spíše přemyslím, kde se vzala. Bohužel nezůstanu u odkrytých částí těla, zcela bez výčitek jej svlékám pohledem. Nedělají to jen muži. Jenže tuhle část představ mám nejméně ráda. Člověk si něco vysní a většinou je zklamán, ale jsem taková, stejně si ho budu představovat ideálního, ono se stejně nic nestane a já se nezklamu. Stále jsem zabraná do svého hlubokého pozorování a představ o něčem, co se nestane. Jenže proti mně je silný protivník, který je bystrý a rychle si všimne, že nedávám pozor.

„Vy mě neposloucháte!“ oboří se na mě a podívá se káravým pohledem.

„Ale ano poslouchám,“ snažím se zachránit situaci, protože nevím, jak bych vysvětlila to, co jsem si právě představovala. Zvedne se ze židle a pomalu dojde až ke mně.

„Ale neposloucháte!“ Je tak blízko, že cítím jeho horký dech, jak dopadá na mou kůži na krku. Lehce se otřepu a snažím se zbavit své husí kůže. Mé tělo se lehce zachvěje, myslím si, že je to neznatelné, ale to se zcela mýlím, protože on mou reakci vycítí. V nestrážené vteřině se ke mně rychle nakloní. Naše rty jsou od sebe jen kousek, ale on chvilku vyčká. V tu chvíli mi připadá, že se mé tělo rozskočí. Ta vteřina je nejen dlouhá, ale trpím v ní závratí. Naštěstí ta chvíle pomine a naše rty se setkají. Nevím, jak v jeho hlavě, ale v mé v té chvíli proběhne atomový výbuch, který zničí všechny dosavadní myšlenky, ale hlavně tam udělá neskutečný chaos. Všechno se to ve mně hádá. „To přeci nemůžete!“

„Co si o tom pomyslíte ostatní.“

„To se přece nikdo nedoví.“

„Nic to pro tebe neznamená!“

„Nic to pro něj neznamená!“

„Jsi jedna z mnoha, nedělej si naděje.“

„Je to jen hra.“

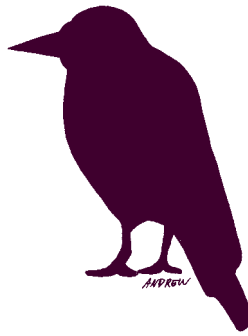
„Nic víc nechceš.“

„Chceš být nenahraditelná.“

„A co bude dál? Polibkem to skončí?“

Tak tuhle otázku nenávidím asi ze všeho nejvíce. Proč nad tím musím přemýšlet? Co to nechat plout? Ale když to nechám plout, moc dobře vím, jak to dopadne. No a tak to tak dopadne? Co se stane? Co to řešit až zítra?

Vydám se vstříc jeho polibkům. Vždycky hle-

dám chyby, i v polibcích, ale zde je nenacházím. Že by pan dokonalý? No uvidíme, ono se zase něco najde, jako vždycky. Zachová se přesně tak, jak bych chtěla. Moc dlouho to neprotahuje, aby vzrušení neopadlo. Popadne mě do náručí a opře si mne o zeď. Jeho zkušene ruce putují po mém těle odshora dolů, až k lemu trička, které mi hbitě sundá a zahodí kamsi. Rozhodně nehodlám být pozadu a udělám to samé. Jsem strašná a tak zkontroluji, jestli nenajdu nějakou vadu na těle, zatím vše vypadá podle mých představ. Ústy zaměstnává každíčkou mou buňku citlivosti a zařizuje neustálé chvění. Cítím motýlky v břiše, ten pocit jsem měla poprvé a naposledy někdy v dětství a rozhodně jsem nevěřila tomu, že to ještě někdy zažiji, myslela jsem si, že je to ztracený pocit. Zrychluje se mi tep, zrychluje se mi dech, a i když by se mohlo zdát, že je mi zima, mé tělo se sice celé chvěje, ale uvnitř hoří – touhou, chci být po poznání, chemii?

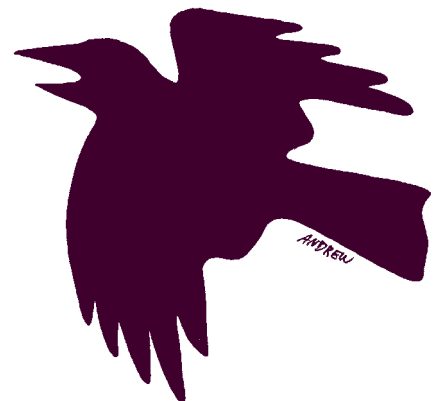
Popadne mě divoká nálada, tak jako vždy. Přetočím nás a teď se ocitne na chladné stěně on. Lehce ho přirazím, tak aby to trochu bolelo, a s potutelným smíchem zaryjí své nehty do jeho hrudi. Potichu zasyčí, což mě přinutí se usmát i nahlas. Nechci být dlouho od jeho rtů, a tak se na něj zase vrhám. Vyhoupne si mě do pasu a po paměti mě donese do měkké postele na konci místnosti. Nepoloží mě jemně, ale hodí mne do postele, jako by se mě chtěl zbavit. Což se záhy vyvrátí.

Nechci propustit city. Chci být jeho věc. Jeho porcelánová hračka pro všechny neřestné hry. Chci znovu cítit ten pocit nedůležitosti. Chci být zase věc. Cítit jeho chamtivý pohled, cítit jeho nedočkavé ruce, jak putují – všude. Nad tím, jak jsme sundali zbytek zahalujících svršků i spodků, jsem moc nepřemýšlela. Užívala jsem si tepla našich roztoužených těl. Horký vánek našich vzdechů a všudypřítomnou vášeň říznutou nekonečně rostoucí touhou. Nemůžu zastavit své zlozvyky, a tak jej škrábu po zádech, koužu do rtů a tahám za jeho havraní vlasy.

Otočil si mě zády k sobě, moc rychle zjistil, co se mi líbí, a ještě víc mě překvapuje, jak snadno jsem se poddala. Já, která byla věcně dominantní, jsem teď jako hadrová panenka svíjející se pod vlnami vzrušení. Steny nedokážu potlačit. A co přijde nakonec? Nemůžu se dočkat, ale on si mě vychutnává, dlouho mě ještě trápí. Ale každého pohár přeteče, a...

„Vy mě neposloucháte!“

-YumeOokami-

Milí čtenáři, opět jsme zkoušeli přepsat známá rčení a zašifrovat je. Poznáte, o která se jedná?

Jedinou nápovědou jsou vám tentokrát obrázky Andrewa. -ŠA-

- Občan záměrně poskytující klamné informace, současně neoprávněně převádí do svého vlastnictví majetek spoluobčanů, popřípadě společnosti.

S. Urbánek, 2. S

- Jsi jako mohutné zvíře, které se nachází ve velmi křehkém materiálu.

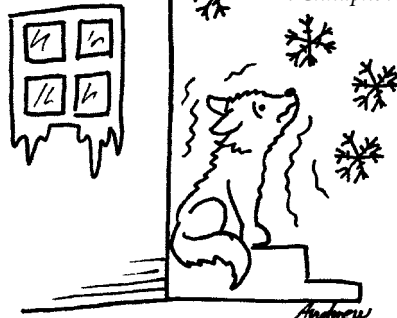
J. Karfík, 2.S

- Po názorné ukázce mé fyzické síly budeš nazývat jako nejlepší přítel člověka.

Š. Wunsch, 2. S

- Klesající teplota pod bod mrazu způsobí, že by člověk svého nejlepšího přítele nevykázal z bytu.

H. Chňapková, 2. S

- V dlouhodobém časovém úseku, ve kterém je vykonávána cyklická činnost, dochází k únavě materiálu a následnému zničení nádoby na životně důležitou chemickou sloučeninu.

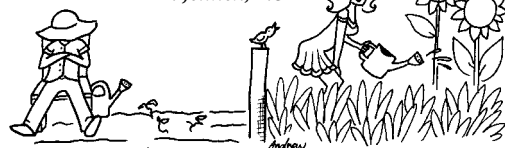
B. Zítová, 2. S

- Uchopíš-li nástroj za násadu a házíš hlinou za sebe, pomalu a jistě tvoříš jámu pro sebe.

P. Grieš, 2.S

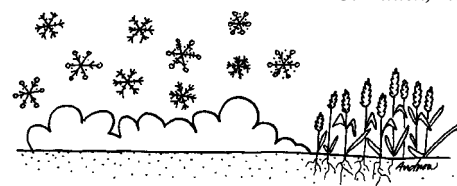
- Kdo odolává pokušení podlehnout touze nechat dřimat vlastní energii, bývá obklopen chlořofylem.

P. Jelínek, 2.S

Druhý z dvanácti měsíců v barvě sněhu dodává energii půdě, jež je užívána k zemědělským účelům.

O. Dudek, 2.S

ZAKÁZANÁ

Jsi pro mě nedostupná,
přesto tě v srdci nosím.
Jsi pevnost nedobytná,
o kterou tajně prosím.
Jsi kouzlo nevinnosti,
ovoce zakázané,
důvodem k žárlivosti,
lék duše bolavé.
Jsi vůně jedinečná,
co nesmím zapomenout,
velká či malá slečna,
s kterou bych věky chtěl plout.
Tvá drzá elegance
sráží mě na kolena.
Nebýt mi zakázána,
byla bys vyvolená.
Nebýt mi odepřena
rozumem, co mi zbyl,
byla bys Ona žena,
se kterou bych do smrti žil.

-Krejčovic-

OKNO

Skrz zamrzlé okno
zkouším hledět ven.
Žel vidím jen bílo, bíle ostré květy.
Řezají mě do očí v tento smutný den.

Přivírám oči,
pomalu otvírám skleněné dveře.
Však místo slunce je všude jen tma,
hustá temnota, která požírá mé srdce.

Chladný vánek z husté tmy
drásá mou kůži,
ta barví se po krvi.
Já však vykláním se pořád víc,
v domnění, že chytím vítr!
Marně... jdu zpátky k své posteli.

Vracím se tam,
odkud před chvílí vstala jsem.
Hledat tě ve snech
je snazší než za oknem.

-Pavliška-

Žák: „Já tomu nerozumím...“

Učitelka: „Prosím tě, to mě vůbec nepřekvapuje!“

Žák: „Paní učitelko, můžu si prosím dojít na intr pro nový sešit? Mně se to do toho starého už nevejde a ten novější jsem si zapomněl na pokoji.“

Učitelka: „Tak jdi, abys nebyl smutný.“

Žák: „Abyste nebyla smutná vy.“

Žák ruší, proto ho učitelka vyvolá k tabuli na vyzkoušení. Neví nic.

Učitelka: „S tímhle chceš maturovat?“

Žák: „No chtěl bych... Ale dneska nějak nejsem v pohodě. Jsem vlastně po nemoci!“

Učitelka: „Po duševní, já vím.“

Vybrala: -Krejčovic-

Z hodiny výtvarné kultury:

Rozdělení pravěku: doba kamenná, doba bronzová, doba pobělohorská, doba temna, doba železná.

Z hodiny dějepisu:

Cyril a Metoděj založili příspěvkovou organizaci.
Vybral -UH-

Paní učitelko, ne, to není pravda, že o praxi neudělám nic pořádně! Minule jsem udělal nejlepší vazbu, všichni měli za 5 a já za 4!

Vybrala -BI-

Z hodin češtiny:

Podle Komenského se měly vzdělávat všechny děti bez ohledu na původ a barvu pleti.

Svět v obrazech aneb Orbis Pictus žák nazval jako Svět v kostce aneb Kostkotus Světus.

Výpravčí Hubička v novele Ostré sledované vlaky byl vyladený děvkař.

B. Hrabal napsal Ostržizny.

Vybrala -ŠA-

O VÁNOČNÍCH SVÁTCÍCH

Za chvíli jsou Vánoce,
tak je všude radost.

Těšíme se velice,
s dárky máme starost.

Výzdoba po ulicích
svítí tak krásně.

Hlavně po nocích,
zářivě a jasně.

Přiván přináší z kuchyně
sladkou vůni mandarinky.

Může to být jediné
domácí cukroví od maminky.

Pohled ven je čistý
jak sněženky květ.

Snad každému je jasné,
že je tu zimní svět.

-Niki-

Milý Ježíšku, ani nevíš, jak je milé, když ráno najdeš pod dveřmi kabinetu tento anonym. A tak prosíme, splň toto přání, protože je moc krásné a nabilo naše baterky na dlouhou dobu.

-ŠA-

V	A	D	V	E	N	T	S	A	L	Á	T	M	C	H	R	N	P	A	D	Z	Ě	V	H	
S	Ř	M	E	V	A	S	K	A	P	R	A	U	U	A	O	O	D	Á	R	E	K	U		
N	K	Í	I	Č	D	I	N	H	O	R	O	U	Ť	D	V	L	V	R	N	P	A	H		
Í	L	S	Z	Z	E	L	Š	K	I	R	G	H	E	O	Ý	Y	O	A	T	O	D	U		
H	O	N	V	E	N	V	T	A	B	B	R	E	R	S	L	G	D	K	E	H	A	L		
C	B	Ě	P	Í	K	E	Ě	O	S	C	A	R	A	T	I	R	A	E	R	O	M	Á		
U	Á	H	N	O	C	S	D	F	A	E	F	Š	T	Š	T	A	S	T	Č	D	Z	Č		
K	S	U	R	O	K	T	R	R	N	Z	I	T	O	A	R	F	L	A	A	I	V	E		
R	A	J	F	Á	T	R	Ý	E	T	O	K	Ě	L	B	C	K	P	D	P	Č	O	K		
O	D	Á	L	I	S	T	L	E	A	O	É	P	E	A	R	A	E	Á	I	K	N	M		
V	E	K	T	I	S	K	A	Ř	Í	C	Í	Á	S	T	F	L	Ž	Ý	V	A	E	R		
Í	L	E	L	S	U	R	B	N	O	V	A	N	T	A	O	K	Ů	Ň	O	E	K	Á		
S	T	R	O	M	E	Č	E	K	R	Í	P	A	P	K	Č	Ř	E	L	Š	A	M	Z		

ADVENT
SILVESTR
ZIMA
ŠTĚPÁN
ADAM
EVA
MARIA
STROMEČEK
KOLEDA
SNÍH
VLOČKA

KAPR
SALÁT
ŘÍZEK
KLOBÁSA
DÁREK
HVĚZDA
SNĚHULÁK
LED
BRUSLE
CUKROVÍ
DEN

ŠTĚDRÝ
ROK
HUHULÁČEK
NOC
ZVONEK
MRÁZ
MAŠLE
PAPÍR
NOVÝ
ROK
RADOST

RADOST
GRAFIK
TISKAŘÍCI
PÍ
RATOLEST
POLYGRAFKA
SANTA
BC
UHER
ŠABATA
RAKETA

TERČ
LIST
FREE
KŮŇ
NOVA
ZOO
CHUŤ
POHODIČKA
VODA
PIVO
LITR

2		6	7	8			1	
9		1	3		4			
	4	5	1		2	6		
		7					8	
	5		2	3	7		4	
2						7		
		9	6		3	8	7	
			4		8	3		1
8			5	1	2			4

-Fry-

	1	2	6	9			3	8
5				1	7			2
	4							
4				3	9	1	2	5
	3	5				6	8	
2	8	1	7	6				3
							5	
1			4	8				6
6	7			2	1	8	9	

-Fry-

-Fry-

